

9^e JAARGANG N° 50 — 28 FEBRUARI 1930 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE

N.Z. VOORBURGWAL 262

TEL. INTERC. 33170 GIRO 97946

HET VERKLAPTE GEHEIM

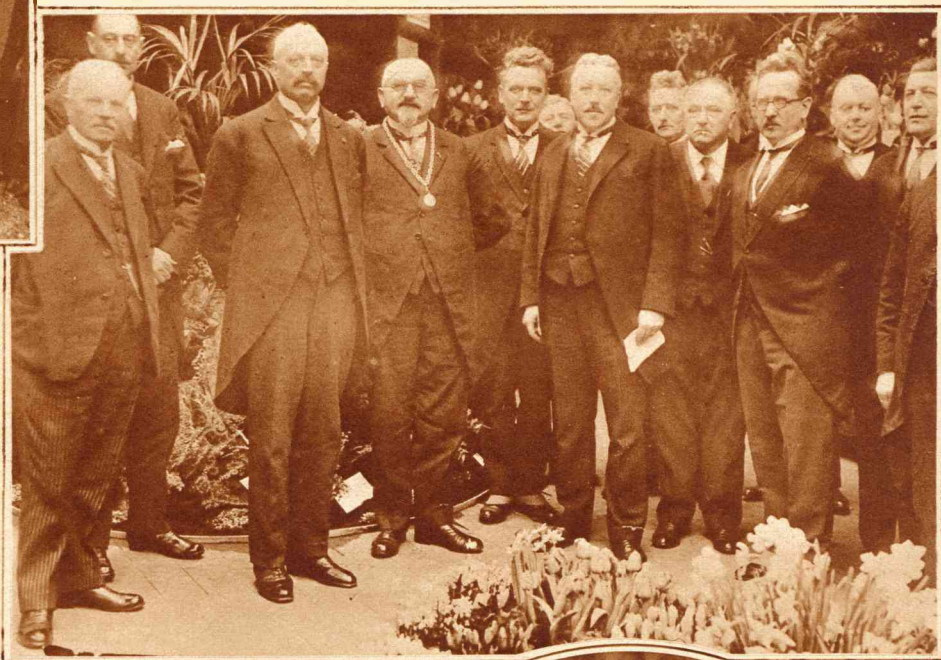

Te Haarlem vonden groote feestelijkheden plaats ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van „Zang en Vriendschap”. In de Gemeentelijke Concertzaal werd de herdenkingsavond o.a. bijgewoond door Prins Hendrik, burgemeester Maarschalk en wethouder Heerkens Thijssen.

ALLERLEI NIEUWS

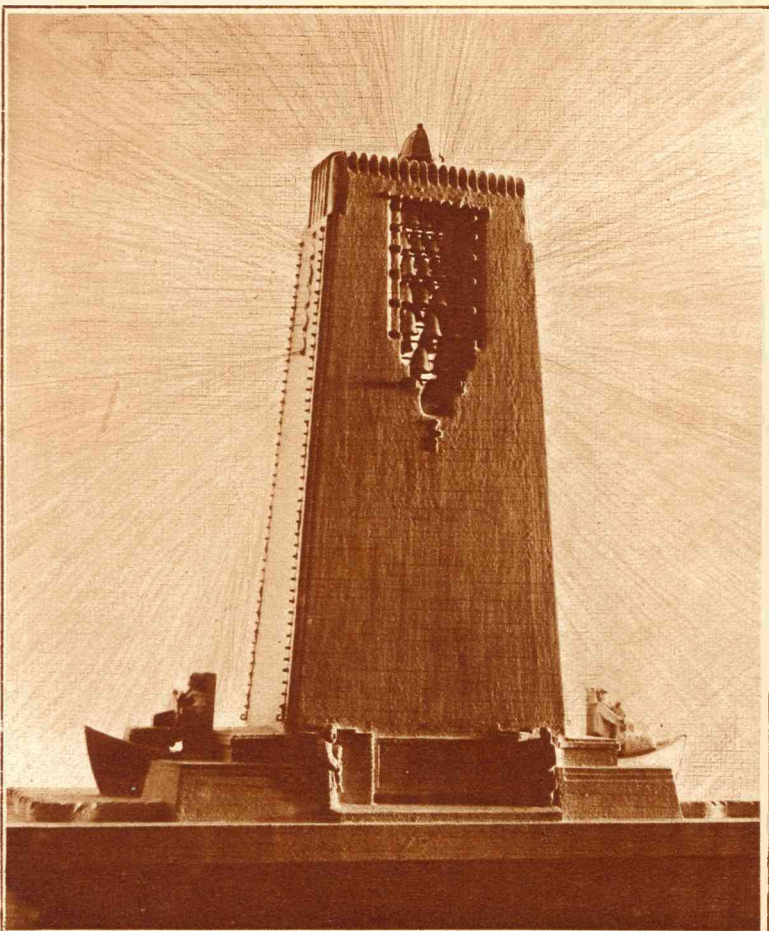

Op het graf van den heer Robert, in leven directeur van „Zang en Vriendschap”, werd een krans gelegd.

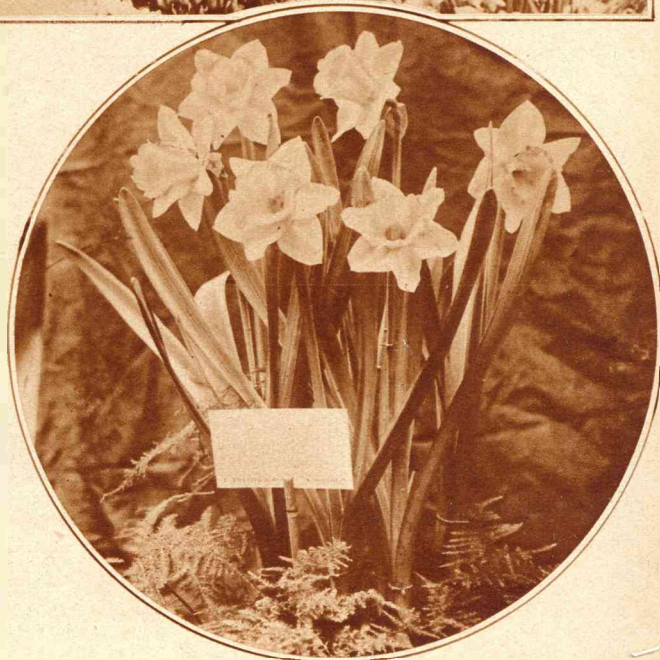

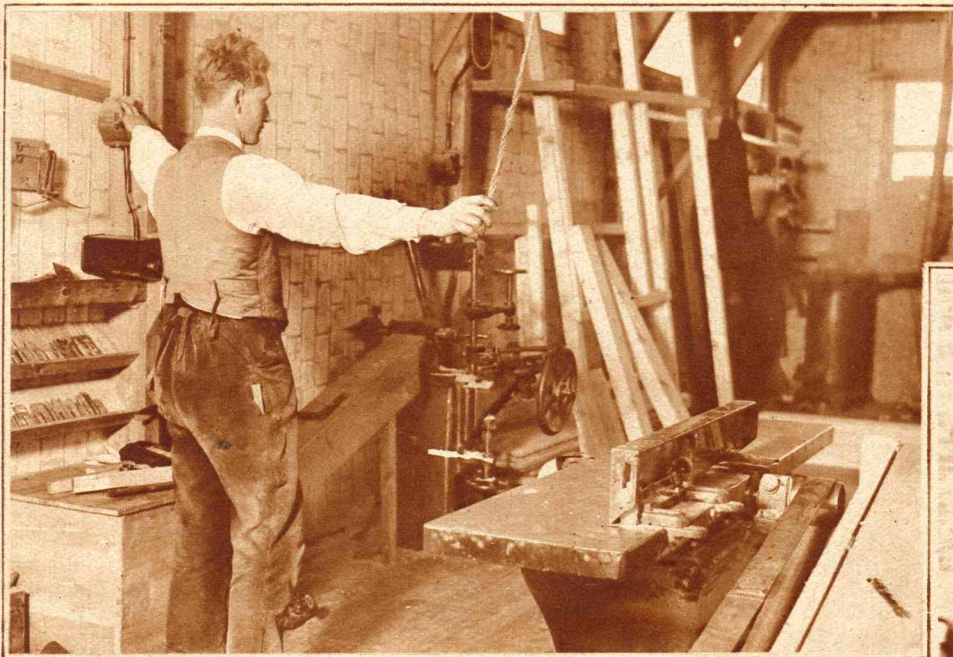
De bloemententoonstelling te Sassenheim werd ver-
eerd met het bezoek van
den minister van Binnen-
landsche Zaken en Land-
bouw, Jhr. Mr. Ch. Ruys
de Beerenbrouck.

Een der vele
mooie inzendingen.

Ter eere van het Neder-
landsche reddingswezen zal
in het Raadhuisplantsoen
te Den Helder een monu-
ment worden opgericht
naar ontwerp van den ar-
chitect Piet Kramer. Het is
gedacht in oranje-geel-
kleurige handvormsteen en
zal onder de bronzen be-
kroning een carillon be-
vatten. De voet van het
monument stelt de plecht
van een reddingsboot voor.

Om uitspraak te kunnen doen in een kwestie over verschillende voorzieningen, voorgeschreven door de Arbeidsinspectie, bezocht het Kantongerecht uit Haarlem een Timmerfabriek te Wormerveer. Onze fotograaf slaagde er in eenige opnamen te maken. Een kijkje in de fabriek van den heer Boersma. Volgens de Arbeidsinspectie is de schakelaar (links op de foto) onvoldoende om in geval van nood de zaag (rechts) tot stilstand te brengen.

De kantonrechter mr. Hooft Hasselaar (derde van links) tracht zich vergeefs voor de fotografen te verschuilen.

Een persfotograaf wordt door den sterken arm buiten de deur gezet.

H. M.'s Mijnenvegers A. en B., gebouwd op de Marinewerf te Den Helder, maakten hun eerste oefentocht. De A. in volle zee.

De heer K. Ton Sr. was gedurende 50 jaar verbonden aan de brandweer te Edam en werd bij deze gelegenheid met een fakkeloptocht gehuldigd. Geheel rechts de jubilaris.

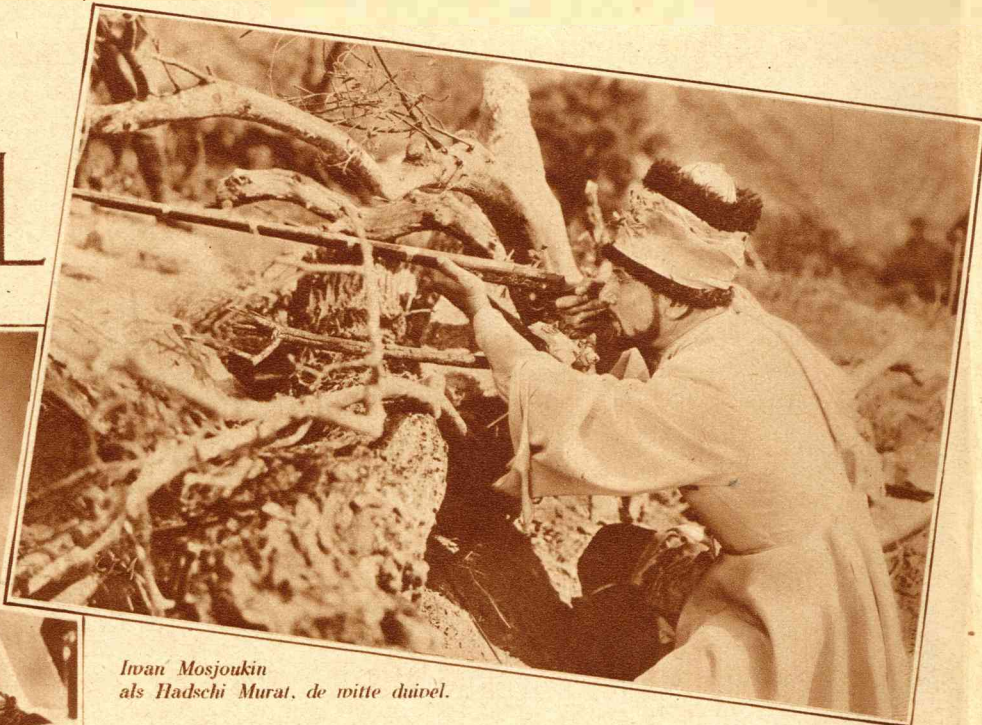
Ook te Heemstede werd een bloembollententoonstelling gehouden. De jury bij haar niet gemakkelijke taak.

DE WITTE DUIVEL

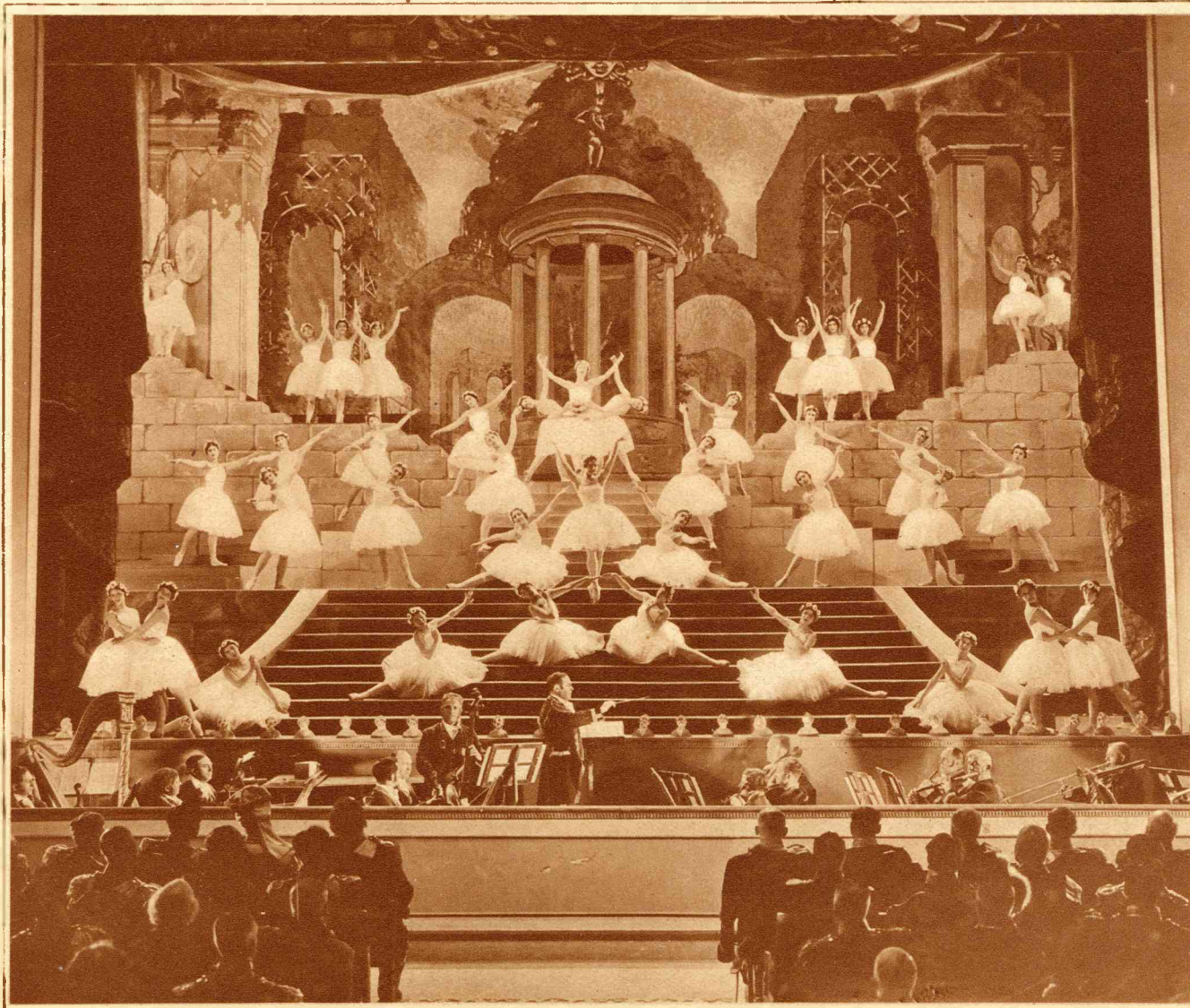
De witte duivel met Nekidova (Lil Dagover).

Ivan Mosjoukin
als Hadschi Murat, de witte duivel.

De leider van oppositie-
groep Hadschi Murat
met zijn zoon, Bobby
Burns, genaamd de
Europeesche Jackie.

Het ballet in de groote Opera, waar Had-
schi Murat een landsmeisje van hem her-
kent, en dat hij redt uit de handen van
den Czaar door haar te huwen. — De
rol van Saira, het meisje, wordt gespeeld
door Betty Amann.

Deze nieuwe Ufa-
toonfilm werd
gemaakt naar de no-
velle Hadschi Murat
van Leo Tolstoj en
behandelt de geschie-
denis van een groep
Kaukasiërs, die den
strijd hebben aange-
bonden tegen den on-
barmhartigen Czaar
Nicolai I. De meest
op den voorgrond
tredende figuur van
deze groep is Hadschi
Murat, bijgenaamd
De Witte Duivel.

ONZE PRIJSVRAAG

Aangemoedigd door het enorme succes, hetwelk voor eenigen tijd ons letter-raadsel heeft mogen oogsten, hebben wij voor dezen keer wederom een dergelijke prijsvraag samengesteld, die eveneens niet nalaten zal, de noodige belangstelling bij onze lezers op te wekken. Teneinde tevens tegemoet te komen aan veler aandrang om 't aantal beschikbare prijzen te verhoogen, hebben wij besloten, ditmaal niet minder dan

VIJFTIG PRIJZEN

uit te loven, bestaande uit: luxe-klokjes, flacons Eau de Cologne, dames-portemonnaies, prachtromans, doozen prima postpapier, luxe-beelden, presenteerbladen, nesten aschbakjes, tabakspijpen, tabakspotten, theekistjes, vlinderschilderijtjes, aquariums, taartscheppen en kistjes sigaren. Met recht elk wat wils. Begrijp ons nu echter goed: deze 50 prijzen worden verloot onder de inzenders van goede oplossingen. Het is dus dwaas te veronderstellen, dat ieder, die een juiste oplossing zendt, een prijs krijgt toegewezen, zooals inderdaad verscheidene mededingers van vorige prijsvragen gemeend hebben, ondanks onze herhaaldelijke duidelijke uiteenzettingen. Nog dwazer is het, ons te betichten van minder eerlijke praktijken, een aantijging waarop we natuurlijk niet eens ingaan. Ieder inzender echter, wiens antwoord goed is, doet mee en kan met een prijs gaan strijken. Het is maar af te wachten, of het lot hem gunstig is. En nu de prijsvraag zelf.

Het geheel is een zin, die een mededeeling bevat aan onze lezers. Hij bestaat uit 18 woorden met een totaal van 91 letters, welke van 1 tot 91 genummerd zijn. De vraag is nu: Hoe luidt deze zin en welke zijn de woorden, die door onderstaande lettercombinaties gevormd worden?

- 1-2-11 is niet eng of nauw.
- 3-4-5-6-7-10-8 is een militaire verdedigingsplaats.
- 9-12-15-16 kan lopen, zwemmen, vliegen en eieren leggen.
- 17-18-19-20 is een getal.
- 13-14-25-23-24-26-27-22 is een ander woord voor weifelen.
- 33-29-30-31 gebruikt men op een drukkerij.
- 41-17-42-43-46-31 eet men vooral op de kermis.
- 41-34-35-36-39-37 is de hoofdstad van een land in midden-Europa.
- 40-44-25-55-56-30-58 duidt den tijd aan.
- 49-50-32-51-48-53-47 is de plaats, waar menig drama voor een aandachtig
- 60-61-62-63-64-69-58 zich afspeelt, terwijl in een
- 65-68-73-69-52-66 menige hartroerende of komische
- 42-45-46-52 vertoond wordt.
- 70-72-73-59-67 levert niet elke zaak op.
- 89-90-86-87-88-89-90-91-75-59 is een somber tehuis, welks bewoners met een
- 77-78-79-80-81-82 worden aangeduid.
- 82-81-80-62-82-84-85-74-76 is een der grootste Hollandsche schilders.
- 54-21-37-38-83 is een meisjesnaam.
- 8-9-28-27-57-47-48 is de naam van een beroemd Vlaamsch dichter.
- 65-68-67-25-50-43-51 is een sappige Zuidvrucht.
- 71-5 hebben wij dezen winter niet veel gehad.

Ge hebt nu niet anders te doen dan de gevraagde woorden in bovenstaande volgorde op 'n kaart te schrijven — BRIEVEN BLIJVEN ONGEOPEND — benevens den geheelen zin, waaruit we deze woorden door letterverbindingen gevormd hebben. Deze kaart moet dan uiterlijk Woensdagavond 5 Maart in ons bezit zijn, op ons Hoofdkantoor: N. Z. Voorburgwal 262, Amsterdam.

Om onze lezers nog meer te gerieven, veroorloven wij hun, zelf te bepalen, wat zij het liefst zouden wenschen te ontvangen. Ge hebt daartoe slechts op de adreszijde van de kaart den naam van het door u meest begeerde artikel uit de hierboven genoemde serie te vermelden. Laat het lot dan beslissen, of ge dien prijs inderdaad wint!

Aan den slag dus, het is niet zoo moeilijk en ge hebt een goede kans!

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Twee- of driemaal was Hubner al blijven staan, als om zich door rondkijken te overtuigen, dat zij nog altijd op den goeden weg waren. En telkens had Krauze dit gunstige oogenblik ongebruikt voorbij laten gaan. Nu hield hij al sedert meerdere minuten het ijzer zoo stijf met zijn hand vast, dat hij voelde, hoe het ijzer warm werd. Als de atleet hem nu toevallig in zijn gezicht had gekeken, in dit vale, verwrongen, nauwelijks nog menschenlijke gezicht, dan zou hij zeker onmiddellijk zijn plan geraden hebben. Maar hij keek hem niet aan. Meer nog dan tevoren scheen al zijn aandacht op den weg te zijn gevestigd. En nu — Krauze voelde zijn hart stilstaan — nu bleef hij andermaal staan, en keerde zonder enig vermoeden zijn rug naar zijn metgezel toe.

Krauze drukte zijn tanden zoo stijf op elkaar, dat zij hoorbaar knarsten. Zijn oogen puilden uit zijn hoofd, terwijl hij onhoorbaar een stapje achteruitging en bliksemsnel het moorddadige ijzer onder zijn kleeren te voorschijn trok. De spieren van zijn arm waren gespannen — een kort suizend geluid werd hoorbaar en haast gelijktijdig eengillendekreet van angst, van woede en van pijn.

Kaarsrecht stond de atleet daar, met zijn armen over elkaar op zijn borst en een wreeden glimlach op zijn lippen. Krauze lag echter in vreeselijke pijnen met een verbijzeld scheenbeen op den grond.

Hubners schijnbare zorgeloosheid was zonder eenigen twijfel slechts komedie geweest en terwijl zijn gedachten met andere dingen bezig schenen te zijn, moest hij zijn metgezel voortdurend stillerjes bespied hebben. In het oogenblik, toen Krauze voor den doodelijken slag uithaalde, had hij zich naar hem toegekeerd en hem, zonder een woord te spreken, een vreeselijken trap tegen zijn scheenbeen gegeven, zooals die, al is het dan minder hevig, bij de circusclowns gebruikelijk is, en die den getroffen onfeilbaar ter aarde moet werpen. Misschien had Hubner ook niets anders dan dit bedoeld. Maar zijn buitengewone kracht en zijn zware laarzen hadden den stoot zoo hevig gemaakt, dat het scheenbeen van den ongelukkigen graanhandelaar als glas moest versplinteren.

Wel een minuut lang keek Hubner zwijgend naar het lijden van den gekwetste; toen zei hij met een hardvochtigen spot:

„Heb ik je niet uitdrukkelijk gewaarschuwd, schurk? Daar heb je nu de kwitantie voor de vriendelijkheid, die je mij had toegedacht. En je bemerkt wel, dat ik met mijn voeten een goed leesbaar schrift kan schrijven. Ik had het eerlijk met je gemeend, maar menschen zooals jij hebben daarvan niet het minste begrip. Je kunt je eigen laagheid bedanken voor het lot, dat je jezelf bezorgd hebt; want ik vrees, dat je hier als een ziek geworden vos ellendig aan je eind zult komen.”

„Heb medelijden met mij!” kermde de graanhandelaar. „Ik wilde mij slechts verdedigen, omdat ik dacht, dat je het op mijn leven gemunt had. De angst had mij gek gemaakt. En ik wil je voortaan dienen als de minste knecht — neen, als een hond. Maar dood mij niet — laat mij toch niet in deze verlatenheid sterven! Ik kan immers niet van mijn plaats komen, want je hebt mijn been gebroken. En daardoor ben ik toch waarlijk genoeg gestraft.”

„Niet harder dan je verdiend hebt, schavuit! Bespaar mij je ellendig gekerm, want je zou daardoor eerder de boomen hier medelijdend stemmen dan mij. Misschien word je nog gevonden, voordat je dood bent, ofschoon ik dat, eerlijk gezegd, niet geloof. Ik heb tijd noch lust, om je gezelschap te houden. Slechts een gedachtenis aan onze gezamenlijke plezierreis zou ik mee willen nemen. Voor den dag met je portefeuille, gauwdief! Voor jou hebben de bankbiljetten toch geen waarde meer en het zou jammer zijn, die hier in het bosch te laten liggen.”

Hij boog zich over den gekwetste heen en Krauze deed geen poging, om tegenstand te bieden.

„Ja, ik wil je alles geven, alles,” kreunde hij, „maar laat mij niet onbarmhartig aan mijn lot over — laat mij niet zoo ellendig sterven! Stuur menschen hierheen, die mij kunnen bijstaan. Ach, als je zou kunnen vermoeden, hoe vreeselijk ik lijd.”

„Het zou inderdaad buitengewoon verstandig zijn, als ik je beloften wilde gelooven,” hoonde de atleet, terwijl hij de portefeuille uit Krauze's bevende handen rukte. „Neen, waarde vriend, zolang men mij niet tergt, ben ik een goeie kerel. Maar dan is het uit en ik zal niet de nar zijn, die uit domme goedhartigheid zelfs zijn vervolgers

Fanny Flapuit zegt:

Hoe vervelend is de pedante Piet, die mij altijd vergast op zijn nieuwste lied.

om den hals valt. Jou overkomt slechts, wat je toekomt! Zie maar, hoe je daarmee klaar komt. En houd je nu maar met je geweten bezig. — Je zult, dunkt mij, daarvoor nog tijd genoeg hebben.”

Hij stak de portefeuille in zijn zak, lette niet op Krauze's klachten, maakte voorzichtig zijn op den grond gevallen hoed schoon en ging weg. Reeds lang voordat hij het bosch geheel verlaten had, hoorde hij niets meer van 't gekerm achter hem.

XXVIII

Ha, is u het, Werner!” riep de hoofdcommissaris Linkwist den binnenkomenden commissaris toe. „Nu, wat brengt u voor nieuws? Ik heb al in spanning naar u verlangd.”

„De zaak staat helaas nog bijna op hetzelfde punt, hoofdcommissaris,” luidde het tamelijk bedrukte antwoord van den ambtenaar. „Ik heb met toestemming van den officier van justitie eerst nog eens met Kettner gesproken, en hij is ook tegenover mij met alle beslistheid erbij gebleven, dat de man op het portret niet de boekhouder Johannes Beyer — dien hij nooit in zijn leven heeft gezien, maar de tuchthuisgevangene Malinowski is, met wien hij meerdere weken te Instenburg in gezamenlijke gevangenschap doorgebracht heeft. Hij kan nu zoogenaamd niet begrijpen, dat hij bij het eerste voorleggen der fotografie niet dadelijk op die gedachte is gekomen, zoo zeker is hij van de gelijkenis van den

veroordeelde met het portret. De mogelijkheid, dat hier slechts een toevallige gelijkenis kan bestaan, spreekt hij zoo beslist mogelijk tegen.”

„Zoo luidde vandaag ook zijn getuigenis voor den officier van justitie. En wat hebt u verder in deze aangelegenheid gedaan?”

„Ik ben met de fotografie bij zijn vroegere hospita en twee voormalige werkgevers van Beijer geweest. Zij verklaarden allen zonder eenige aarzeling het portret voor een goedgelijkend portret van den overleden Johannes Beijer.”

„En Krauze? De graanhandelaar Krauze, die Malinowski goed kent en die hem nog kort geleden in het tuchthuis te Instenburg gesproken heeft? Is u ook niet bij hem geweest?”

„Zeker wel, maar helaas tevergeefs. Volgens de mededeeling van zijn huishoudster is hij voor onbepaalde tijd op reis voor zaken.”

„Een zeer ongelukkig toeval.”

„Ja, in zooverre het inderdaad een toeval is.”

„Wat wilt u daarmee zeggen? Hebt u soms eenige verdenking tegen dien man? Acht u het misschien mogelijk, dat hij ons met opzet bedrogen zou hebben? Als dat het geval zou zijn, als wij zelf den bok bij de haverkist zouden hebben gezet! Maar het denkbeeld, dat het zoo is, wil er bij mij nog niet in. Welk belang zou die man er bij hebben, om ons te bedriegen? En waarin bestaat dan het bedrog, dat wij nu toch slechts vermoeden, zonder zelfs eenige reden voor ons vermoeden te kunnen opgeven? In mijn heele praktijk heb ik nooit iets zoo eigenaardigs beleefd. Die Johannes Beijer is volgens de officieele stukken zeer zeker dood en begraven; een of andere onbekende heeft om onbekende redenen schulden voor hem betaald, waar niemand hem ooit nog om had willen manen; een moordenaar of de medeplichtige van een moordenaar gebruikt de op zoo'n manier verkregen kwitantie voor zijn legitimatie — en nu komt er zelfs iemand met de bewering, dat deze Beijer volstrekt niet Beijer zou zijn, en hij kon ook niet gestorven zijn, want hij heette Malinowski en zat als veroordeelde in het tuchthuis. Het is een doolhof van geheimen en tegen spraken, waar ik ondanks al mijn zoeken geen uitweg in kan vinden.”

„Met mij is het niet beter gesteld, hoofdcommissaris. Maar dat er ergens bedrog wordt gepleegd, daarover kan mijns inziens nauwelijks nog twijfel bestaan. Er worden tusschen deze menschen onzichtbare draden gespannen, en het moet een meesterhand zijn geweest, die deze heeft saamgeknoot. Mevrouw Deloria is een zuster van den overleden Beijer en onderhoudt ook geheimzinnige betrekkingen met den tuchthuisgevangene Malinowski, die zoo wonderveel op dezen Beijer moet gelijken. De man daar ginds te Instenburg is veroordeeld wegens woeker en zijn procesacten toonen aan, dat hij een der hebzuchtigste, onbarmhartigste bloedzuigers is geweest. Desondanks laat hij nu uit het tuchthuis herhaaldelijk aan een jong meisje, waarmee hij zich tevoren nooit heeft bemoeid, buitengewoon groote sommen sturen, zoogenaamd om geen andere reden dan omdat zijn geweten hem aanspoort, een oude onrechtvaardigheid goed te maken. Dat jonge meisje is echter heel merkwaardig weer een beschermeling van mevrouw Deloria. Als dat allemaal niet een goed bestudeerde komedie is, dan mag u mij voortaan voor een stumperachtigen rechercheur houden.”

„En Krauze? De man van eer met een buitengewoon goeden naam, over wien ik de gunstigste inlichtingen heb ontvangen, voordat ik besloot zijn diensten te vragen? Heeft hij niet voor alle omstandigheden, waarover u nu spreekt, zeer duidelijke verklaringen gehad? Kunt u eenig vermoeden uiten omtrent de beweegredenen, die hem zouden aansporen, ons op zoo'n brutale, ja ongeëvenaarde manier te bedriegen?”

„Nog niet,” antwoordde de commissaris schouderophalend. „Maar ik had zooveel in zijn huis het levendige gevoel, dat daar niet alles in orde is.

No. 22

Een man van zaken gaat niet voor een onbepaalde tijd op reis zonder tenminste een adres op te geven, waarheen zijn brieven hem nagestuurd kunnen worden. En al was er ook uit zijn huishoudster niets te krijgen, het is toch wel zeker, dat zij zelf niet de beste meening van haar meester heeft. Ik kan nog geen bepaalde verdenking uitspreken, maar heb zoo het gevoel, dat mijnheer Krauze dezen keer op reis is gegaan met het vaste voornemen, om niet meer terug te komen."

"Dat zou zeker een onloochenbaar bewijs van zijn slecht geweten zijn. Maar dat kan ik nog niet gelooven. Tot heden heeft zelfs mevrouw Deloria geen reden gevonden, om er vandoor te gaan."

"Is u daar zoo zeker van, hoofdcommissaris? Weliswaar heeft zij ons naar waarheid haar Berlijnsch adres megedeeld; maar ik houd dit slechts voor een slim overlegden streek, die haar echte plannen moest verbergen."

De hoofdcommissaris haalde uit de op zijn schrijftafel liggende papieren een telegram te voorschijn en las den inhoud daarvan nog eens over.

"Uw argwaan is zeer begrijpelijk," zei hij, "maar voorloopig bestaat er nog geen bewijs om dien te rechtvaardigen. Toen de officier van justitie mij kennis gaf van Kettner's bevreemdende verklaring, heb ik dadelijk naar Berlijn laten telegrafeeren en het antwoord der politie aldaar luidt, dat mevrouw Deloria wel eenige dagen geleden van woning veranderd is, maar zich nog altijd daar bevindt en een zeer ingetogen leven schijnt te leiden. Zij zal op mijn verzoek nauwkeurig nagegaan worden."

De commissaris was blijkbaar zeer verbaasd over deze mededeeling; maar hij hield zich niet langer met dit onderwerp bezig en zei: "Als u het wenschelijk acht, hoofdcommissaris, dat ik voor een goed begrip van de zaak zelf naar Instenburg ga, dan zou ik liefst reeds den eerstvolgenden trein nemen. Het zou toch wel een voordeel zijn, als de misschien noodige maatregelen tegen Krauze en Deloria zoo spoedig mogelijk genomen konden worden."

"Zeker. En ik verzoek u dringend, geen tijd te verliezen. Den eersten lichtstraal, die in deze ondoordringbare duisternis valt, zal ik dankbaar begroeten."

In hetzelfde uur, toen in het commissariaat van politie te Breslau dit gesprek werd gehouden, ging een van de groote stoomboten met twaalfhonderd passagiers in zee voor een reis van Genua naar Buenos Ayres. De reizigers, bijna allen Italianen, stonden dicht op elkaar gedrongen op het dek, om zoo lang mogelijk van het gezicht op hun geboortegrond te genieten, dien de meesten van hen nooit zouden terugzien.

Daar, waar het betrekkelijk kleine getal der eersteklaspassagiers tegen de reeling leunde, stond ook een mooie, groote vrouw. In dikke, sierlijk opgemaakte vlechten kwam haar blond haar onder haar koketten hoed uit en in haar ooren schitterden groote briljanten. Haar gezicht was tot het oogenblik van vertrek bedekt geweest met een dichte witte voile; maar nu schoof zij die weg en er kwam een mooi, niet heel jong gezicht daaronder te voorschijn — het gezicht eener vrouw van vijfendertig jaar, die enkele kunstmiddelen niet versmaadt, om de verraderlijke sporen van haar leeftijd te verbergen. Maar de groote donkere oogen in dit gezicht schitterden nog in een waarlijk jeugdigen gloed en toen het geluid der zware ankerkettingen gehoord werd, schitterden die oogen zegevierend en haalde de vrouw diep adem.

Estella Deloria achtte zich in dit oogenblik al gered en zij mocht waarlijk dit geruststellende gevoel hebben, nadat zij in de laatste dagen met al haar slimheid voortdurend er op bedacht was geweest, om alle sporen van haar vlucht achter zich uit te wisschen. Zij was van Berlijn naar Hamburg gespoord en had daar onder haar waren naam een passagebiljet naar New-York genomen, nadat zij zich ook in het hotel, waar zij den nacht had doorgebracht, onder den naam Deloria ingeschreven had.

Toen was zij echter, in plaats van haar biljet te gebruiken, naar het zuiden gereisd, zonder zich nog eens de gemakkelijke nachtrust in een hoteibed te gunnen. Zij was goed bekend met den tijd van vertrek der stoomboot, waarmee zij naar

de Nieuwe Wereld wilde gaan; in het laatste oogenblik had zij uit Verona telegrafisch een kajuit eersteklas besteld — maar dezen keer niet als mevrouw Deloria, maar als miss Ellen Warring uit Londen. En op dezen naam was ook de pas dien zij den politieambtenaar ter legitimatie overhandigd had. Met een beleefde buiging had men haar het papier na een nauwkeurig onderzoek teruggegeven en het had al heel toevallig moeten zijn, als men in de deftige, elegante miss Warring de vroegere kunstrijdster had ontdekt.

Over haar verder voortkomen aan den anderen kant van den Oceaan maakte zij zich voorloopig volstrekt niet bezorgd, want zij twijfelde er niet aan, dat het haar zou gelukken de juiste hulp-

Kinderspel

*

*Er zat een troepje mannekes,
Van Pietjes en van Jannekes,
In 't steegje op de stoep,
Ze praatten allemaal dooreen,
En joelden door het straatje heen
Met luid hoera-geroep!*

*Want al die kleine mannekes,
Die Pietjes en die Jannekes,
Die speelden daar een spel,
Een spelletje van groot te zijn.
Van echte vaderjes in 't klein.
En ze begrepen 't wel!*

*Daar zwaaiden enk'le mannekes
Met blauwe koffiekannekes.
Ze gingen naar 't fabriek',
Ze deden, zooals vader deed.
En stapten luid en hoop'loos breed.
Vol leuke mechaniek!*

*Dit duurt niet lang bij mannekes,
Ze maakten and're plannekes.
Vol onverhoeds geraas.
Ze gooiden mild hun speelgoed neer,
Ze deden 't lekkertjes niet meer....
Ze staakten bij den baas!*

*Toen praatten al die Jannekes,
Als heusche bedelmannekes,
Steeds in denzelfden dreun,
Ze namen stil hun petjes af
Voor 't geen het oudste joggie gaf....
Ze trokken aan 'de steun'!*

*Ach arme, kleine kereltjes,
Verdwaalde, schame mereltjes,
Wat was je zielig blij.
De groote menschen zagen 't wel,
Daar schoof in heel je kinderspel
Je levensfilm voorbij!*

KROES.

bronnen te vinden, zooals zij daarin tot heden altijd was geslaagd. Zij behoorde tot de gelukkige karakters, wier moed en vertrouwen standvastig genoeg zijn, om aan alle stormen des levens weerstand te bieden — tot die onoverwinnelijken, wier kracht er in bestaat, dat zij in een oogenblik van gevaar niet op hulp van anderen hopen, maar alleen op eigen krachten vertrouwen. Waarheen zij zich ook mocht begeven, zij was overtuigd, nergens zonder bescherming en verlaten te zijn; want zij rekende weer op haar geluk en op de edelmoedigheid der menschen. Haar zinspreuk was: Help u zelve! De macht der omstandigheden, niet haar eigen wil had haar oorspronkelijk in dit verzet tegen wet en gewoonte gebracht; maar deze strijd had al haar natuurlijke gaven tot de hoogste ontwikkeling gebracht en hij was voor haar levendig, op daden belust karakter haast onmisbaar geworden.

Al zou het een nieuwe strijd zijn, dien zij tegemoet ging — zij vreesde dien niet; want ten slotte zou zij immers toch weer overwinnen.

De beide groote schroeven van de stoomboot waren al aan het werk. Levendiger wuifden de witte doeken, luider weerklonken de afscheids-

groeten, die men den reizigers nariep. De tusschen-dekspassagiers begonnen echter in koor een zwaarmoedig Italiaansch volkslied te zingen, en onder de tonen der oude bekende melodie gleed het stoomschip langzaam en plechtig de haven uit naar de groote zee.

XXIX

Ongeveer vierentwintig uur na zijn vertrek uit Breslau stuurde de commissaris van politie Werner aan zijn chef, den hoofdcommissaris Lintwist, uit Instenburg het volgende telegram:

"De hier geïnterneerde zoogenaamde Malinowski is volgens zijn eigen bekentenis in waarheid de ambtenaar Johannes Beijer, terwijl de ware Malinowski onder den naam Beijer in Breslau begraven werd. Mevrouw Deloria, Hubner en Krauze zijn medeplichtig aan het bedrog. Uitgebreid materiaal ter rechtvaardiging van hun gevangenneming is aanwezig. Krauze is volgens de geloofwaardige getuigenis van Beijer het meest schuldig. Raad dringend onmiddellijke huiszoeking aan. Verschijn morgenochtend voor mondeling rapport in Breslau."

Reeds een kwartier na ontvangst van dit verbazende bericht, dat de hoofdcommissaris meermalen herlezen had, werd aan de Berlijnsche politie een telegram gestuurd met het verzoek om de onmiddellijke gevangenneming van mevrouw Deloria, terwijl de commissaris Braun zich na een lang gesprek met zijn chef in gezelschap van twee politieagenten op weg naar de Tassenstraat begaf.

Den graanhandelaar Krauze, met wiens gevangenneming hij belast was, trof hij daar echter evenmin aan, als daags tevoren zijn collega Werner hem aangetroffen had. De oude huishoudster voegde echter dezen keer aan haar mededeeling over de afwezigheid van haar meester ongevraagd de verklaring toe: "Als de politie nu niet vanzelf was gekomen, zou ik die toch vandaag gehaald hebben. Wat mij betreft, kunt u doen, wat u wilt. Ik pak mijn boeltje op en ga hier vandaan."

Misschien zou zij op deze woorden onmiddellijk de daad hebben laten volgen, als men haar dit vergund had. Maar de ambtenaren brachten haar aan het verstand, dat zij zich voorloopig niet mocht verwijderen, noch iets uit het huis wegbrengen, omdat zij last hadden gekregen, een grondig onderzoek te houden in alle vertrekken.

Zij volbrachten deze opdracht zoo goed mogelijk, maar na een langdurige ingespannen bezigheid hadden zij behalve de geschriften en papieren van Krauze, die zij ongelezen in groote bundels saamgepakt hadden, niets verdachts gevonden. Toen zij nu echter bemerkte, dat de heeren hun werk als afgehandeld beschouwden, begon zij opeens spottend te lachen.

"Wat stemt u dan toch zoo buitengewoon vrolijk?" vroeg de commissaris. "Zijn wij het misschien, die u daartoe aanleiding hebben gegeven?"

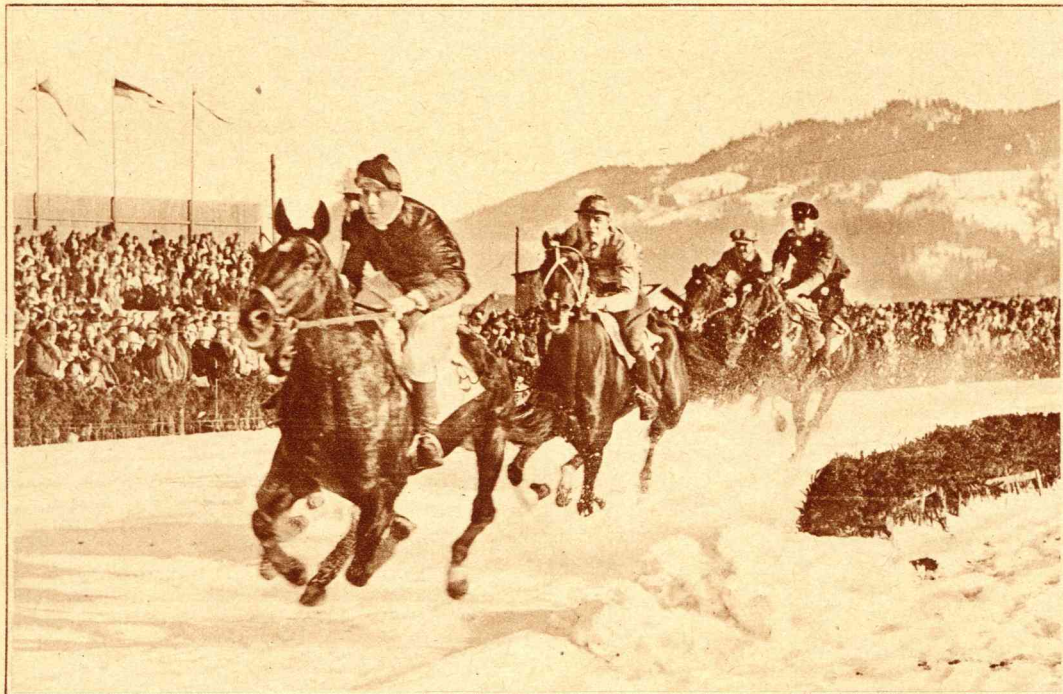
"Nu, wie anders?" antwoordde de oude vrouw meer oprecht dan beleefd. "Het is al te grappig om te zien hoe slim de politie is. Als die haar vak niet beter kent, mag men er zich zeker niet over verwonderen, dat er zooveel dieven en moordenaars vrij rondloopen."

En der politieagenten wilde grof tegen haar uitvallen; maar zijn meerdere, die minder teergevoeligheid of meer zelfbeheersching bezat, was hem voor, terwijl hij zeer kalm zei: "Als u slimmer meent te zijn, waarom wilt u ons dan daarvan niet laten profiteren? Zeg toch tegen ons, waarin volgens u onze ongeschiktheid bestaat?"

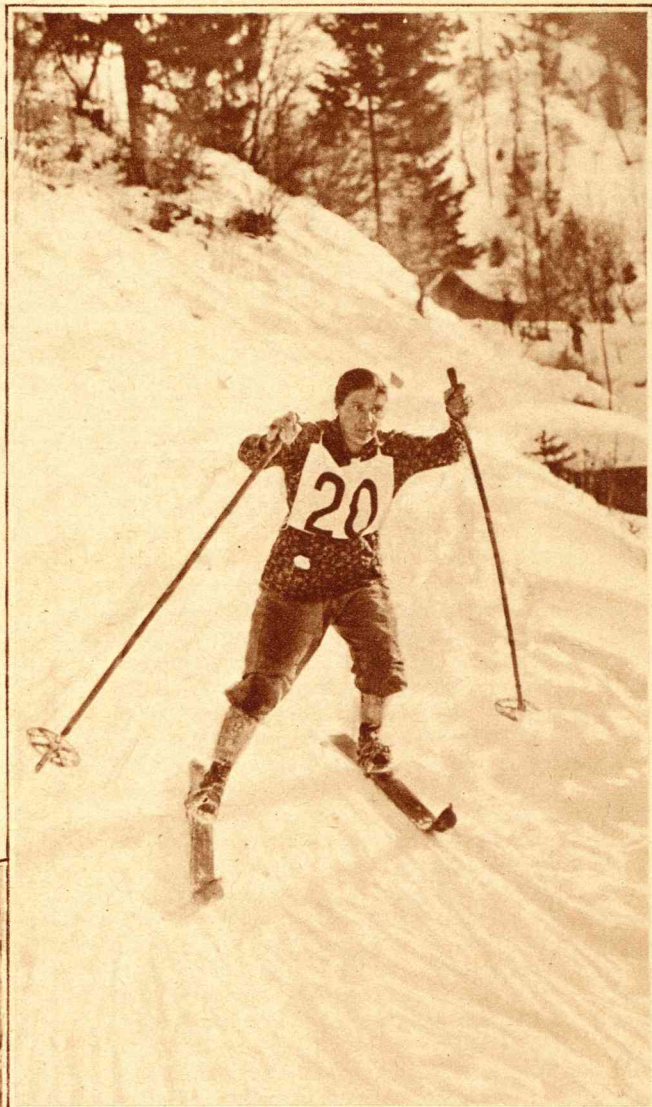
"Daarin, dat u alle hoeken en gaten nagesnuffeld hebt, waar ten slotte toch geen mensch met een gezond verstand iets zou verstopen, en dat er daarbij geen vermoeden in u opgekomen is, waar de oude gauwdief zijn geheimen nu wel werkelijk verborgen kon hebben. Minstens twintigmaal is u er omheen geloopt zooals de kat om de heete brei. Het is waarlijk om te lachen."

"Het doet mij plezier, dat u zooveel gevoel voor humor bezit, maar voor de pret, die wij u bezorgd hebben, is u ons toch wel eenigen dank schuldig. En het moet immers een bijzondere voldoening voor u zijn, om ons van onze kortzichtigheid te overtuigen, als u ons nu de bewuste plaats toont."

(Wordt voortgezet)

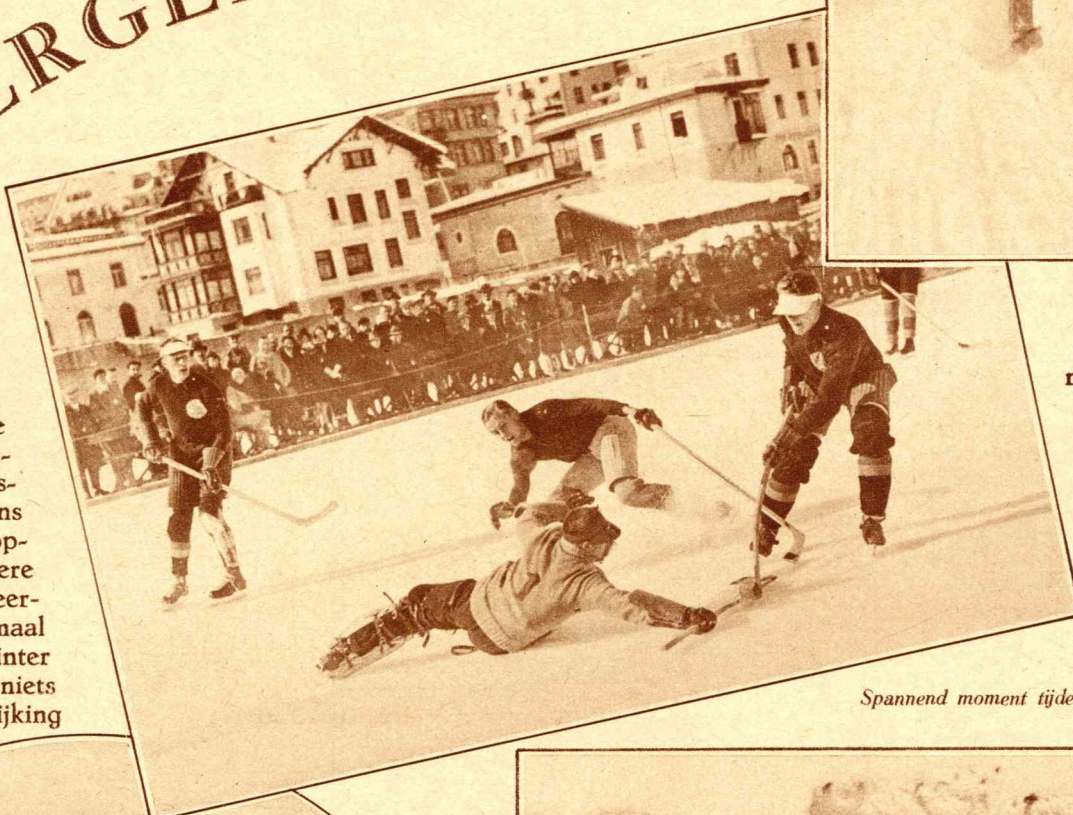
Paardensport in de sneeuw.

Een beginnelinge komt angstig de helling af.

WINTERGENEUGTEN

Alle voorspellingen ten spijt, is deze winter niet streng geweest. Sinds half Augustus werden we, minstens twee maal per week, opgeschrikt door sombere mededeelingen van weer-voorspellers, die allemaal volhielden, dat de winter van 't vorige jaar nog niets was geweest in vergelijking

Spannend moment tijdens een ijshockey-wedstrijd.

met de „dingen die komen gingen”. En men sprak er al ernstig over om met centrale stedenverwarming te beginnen. Jammer, dat het laatste niet is doorgegaan. Maar dat we gespaard zijn voor een barren wintertijd zal de meeste mensen niet onaangenaam hebben gestemd. De genoegens, die de beoefening

Jeugdige skilopers nemen een hindernis.

Een bobslede in de bocht.

Menuet, gedanst tijdens een der vele gecostumeerde ijsfeesten, welke in de wintersportplaatsen geregeld worden gegeven.

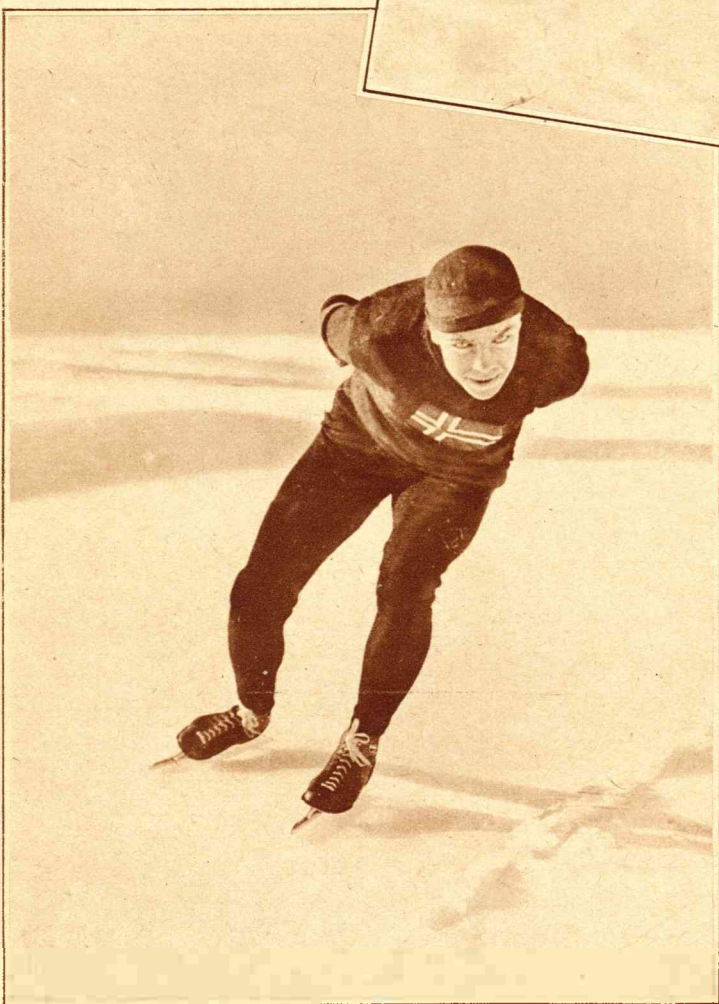
Een wild en niet on-gevaarlijk vermaak.

van de wintersport biedt, wegen niet op tegen de ellende en het ongemak, welke een strenge vorstperiode veroorzaakt. In enkele landen van Europa kunnen sneeuw en ijs voorkomen bij een stralenden zonneschijn, bij een milde temperatuur, en onder zuivere, versterkende lucht. De beroemde „Kuhorten” in de Zwitsersche of

Rendierrennen, de sport die niet wordt beoefend.

Beiersche Alpen worden door degenen onder de wintersportliefhebbers, die zich de luxe kunnen veroorlooven, gaarne bezocht om zich gedurende korten of langeren tijd te vermaken met slee- en skisport en met alle andere aangename bezigheden, die er op zoo'n plaats te verrichten zijn. De kiekjes op deze bladzijden bezorgen misschien sommigen onder onze lezers toch wel een beetje heimwee naar een ouderwetschen winter, zeker naar een reisje naar de contreien van Davos, Sint Moritz, of Oberstdoff.

Een oogenblik rust tijdens een tocht door het hooggebergte.

Een schaatsenrijder, die „op gang komt”.

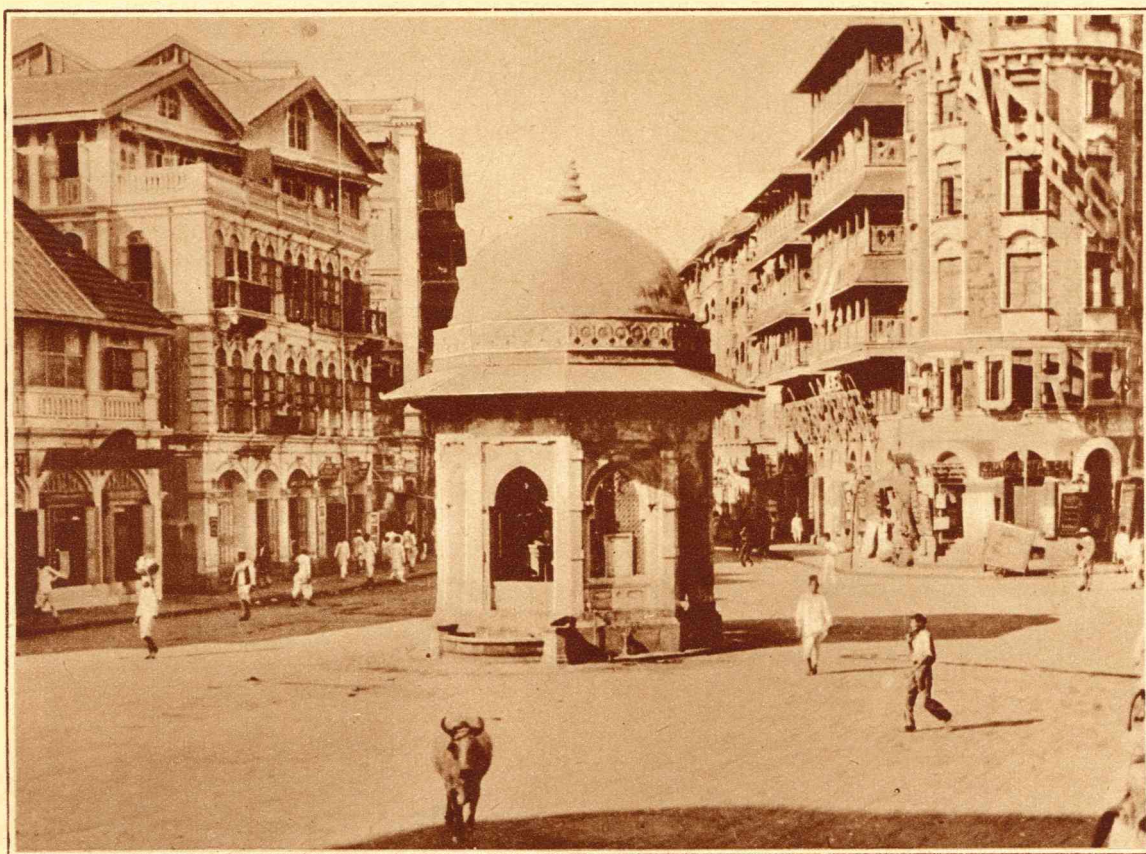

Op weinig carnavalsoeven ontbreken de groteske dansers, die met hun dwaze en tragische koppen het geliefde middenpunt van menigen stoet vormen.

De Komēdie der

edie der Maskers

HET STRAATLEVEN IN BRITSCHE-INDIË

De „heilige koe“ op morgenwandeling door de straten van Bombay. Alle koeien, die aan de tempels worden geschonken, zijn heilig en mogen door niemand worden lastig gevallen of zelfs maar aangeraakt.

schrik zag hij hoe deze reeds een tijd aanwees, ver na middernacht.

Fenham volgde z'n blik en, ziende hoe laat het reeds was, stelde hij Glendale voor, bij hem te overnachten, daar de tocht naar Londen terug op dit late uur groote bezwaren medebracht.

Prof. Fenham bewoonde n.l. een vrij eenzaam gelegen buiten, ruim een uur sporens van Londen verwijderd. Glendale nam gaarne de vriendelijke uitnodiging aan en na een hartelijk goeden nacht zocht hij z'n kamer op. 't Was niet de eerste keer, dat hij hier logeerde.

De oude professor bleef nog eenigen tijd in gepeinen verzonken zitten voor den langzaam uitdoovenden haard. Vreemde beelden trokken langzaam z'n geestesoog voorbij, gestalten uit reeds lang vervlogen tijden...

Hoe lang hij zoo reeds gezeten had, wist hij niet, toen plotseling een vreeselijke gil door het stille huis weerklonk, als van iemand, die in nameloze ontzetting iets afschuwelijks meent te zien.

Een moment zat Fenham roerloos, dan sprong hij als geëlectriseerd overeind en snelde door de gangen naar Glendale's kamer.

De bedienden sliepen in den anderen vleugel van het ouderwetsche gebouw en hadden niets gehoord.

Fenham rukte de deur open en het schouwspel, dat zich aan zijn blik vertoonde, overtrof nog de schrikbeelden, die in 't eerste moment na dien gil bij hem opgekomen waren.

Achterover op den grond uitgestrekt lag Glendale daar, de vingers van beide handen krampachtig in 't vloerkleed gedrukt, de knieën opgetrokken als in doodskrimp. De wijdopen oogen, reeds verward in den dood, schenen verdraaid te zijn als in een lozering van angst en staarden nog recht omhoog, als zagen ze iets afschuwelijks daar boven.

De SMARAGD van AMENTHIP

Door HERAN

En toch, m'n waarde, is 't een feit, dat er dingen gebeuren, die nimmer te verklaren zijn langs den weg der wetenschap."

Degene, die deze woorden sprak, was prof. Fenham, beroemd oudheidkundige en Egyptoloog.

In vele wetenschappelijke tijdschriften waren artikelen van zijn hand verschenen over de opgravingen in het oude Memphis en het Britsch Museum was door zijn toedoen verrijkt met menig waardevol stuk uit de grijze oudheid.

De andere persoon, degene tot wien deze woorden gericht waren, was een jong archeoloog, Glendale, een scherpzinnig, jong geleerde, met groote liefde voor z'n werk. Gaarne zocht hij, zooals ook dezen avond, den omgang met den beroemden Fenham, een altijd springende bron van kennis voor den eierzuchtigen jongeman.

Deze laatste mocht Glendale gaarne lijden en voorspelde den jongen vorscher een glanzende toekomst.

En inderdaad, eenige belangrijke ontdekkingen met betrekking tot de mysterieuze inscriptie op het dekfel van de sarcophagus van Amenthip III, welke eerst onlangs gevonden was, hadden Glendale's naam op veler lippen gebracht en duiden erop, dat Fenham's voorspelling ook werkelijk in vervulling zou gaan.

Bij deze laatste woorden van prof. Fenham, die op bijna plechtigen toon waren uitgesproken, speelde er een kwalijk verborgen glimlach om Glendale's lippen, een glimlach, waarin eenige spot onmiskenbaar was.

"Och kom, prof," sprak hij, "ik had waarlijk van u wel in de allerlaatste plaats dergelijke meeningen verwacht. Er zijn zelfs mensen, die beweren, dat ook de dood van Lord Carnarvon zou zijn toe te schrijven aan de wraak der oude koningen, wegens de schending hunner graven."

"En waarom zou dat zoo onmogelijk zijn, Glendale", hernam Fenham. "Herinnert ge u niet die eigenaardige, haast huiveringwekkende geschiedenis met dat juweelen kistje, dat bij de opgravingen te Memphis onder leiding van Schlösser gevonden werd. 't Is toch een feit, dat allen, die dit kistje in handen gehad hebben, op vreemdsoortige wijze om 't leven kwamen, ofschoon toch door wetenschappelijk onderzoek werd vastgesteld, dat nergens aan het voorwerp zich eenig vergif bevond,

wat natuurlijk een mogelijkheid geweest ware."

Eindelijk kwam het in 't Louvre terecht, waar 't nu nog de grootste belangstelling trekt. Zeker, 't kan alles toeval zijn, maar ook dat is, vergeef me de uitdrukking, een enigszins armzalige verklaring. En denk eens aan den gouden spang van Thebe, aan den robijn van Araxes. Maar ik zou zoo door kunnen gaan, terwijl gij immers zelf al deze verhalen kent.

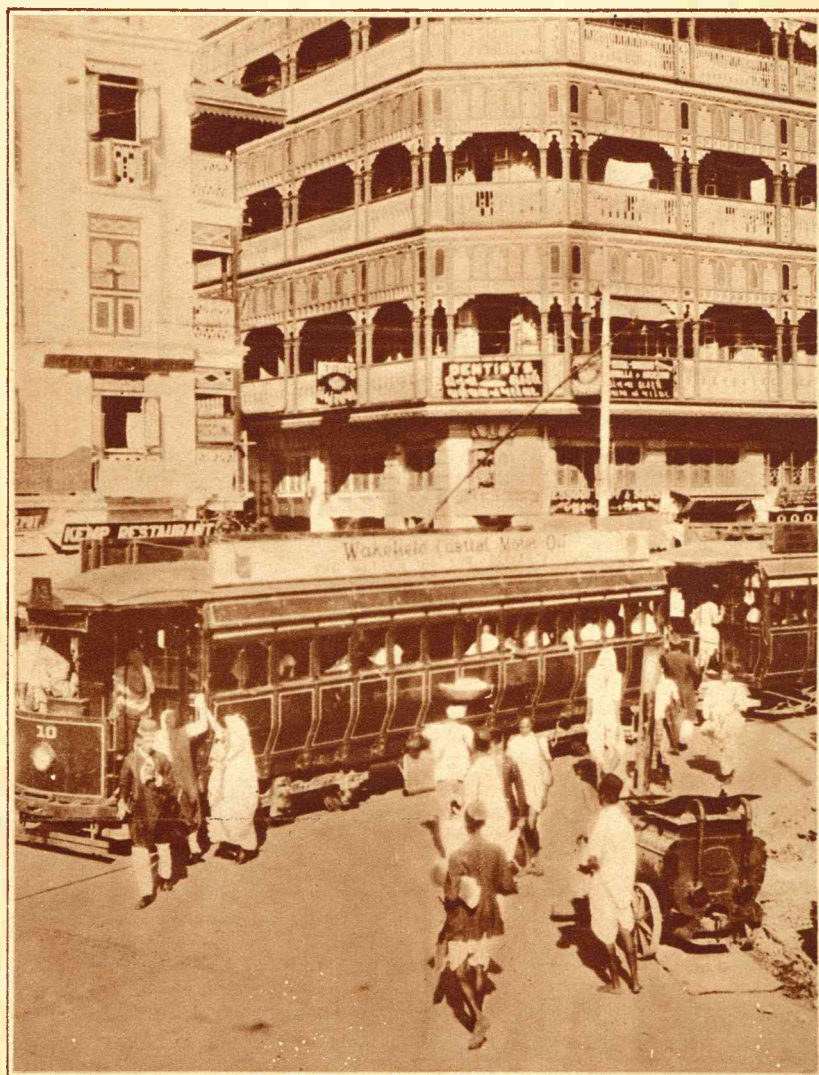
Nogmaals bid ik u, Glendale, breng dien prachtige ring met den smaragd, dien gij uit Egypte meebracht van uw laatste bezoek aan de grafkamer van Amenthip III, terug! Geloof mij, beste jongen! Jarenlange studie en de stem der stille Egyptische nachten hebben mij geleerd eerbiedig te zijn. Nooit heb ik zelf iets meegenomen of aan het Britsch Museum ten geschenke gegeven, dat uit een graf afkomstig was."

De oude Fenham was in vuur geraakt in z'n verontwaardiging over wat hij immer grafschennis placht te noemen.

Glendale antwoordde niets.

Uit beleefdheid verzweeg hij, hoezeer de woorden van Fenham een onaangename indruk op hem gemaakt hadden. Dat nu zelfs de groote Fenham dergelijke bakerpraatjes ging gelooven!

Plotseling viel z'n blik op de pendule en met

Een ander merkwaardig straattooneel te Bombay. Europeesch verkeer langs gebouwen en huizen in inheemschen stijl opgetrokken.

De straten van Calcutta na een der hevige slagregens, die in den tijd van den natten moesson dikwijls voorkomen.

De bovenlip was in een bitteren grijs opgetrokken en liet de blinkende tanden vrij.

Stil stond Fenham te staren naar den doode en overwoog in zijn geest, welk drama zich hier wel mocht hebben afgespeeld.

Plotseling zag hij vlak bij Glendale's lijk iets glinsteren op den grond. Hij bukte zich en zag dat het de... smaragd van Amenthip III was.

Als een bliksemflits schoot hem weer te binnen zijn ernstig betoog van dezen avond en Glendale's valsche houding tegenover zijn welgemeende waarschuwing. De tranen schoten den ouden geleerde in de oogen.

„Arme jongen”, prevelde hij zacht, „waarom zoo stijfhoofdig. Wat is nu je wetenschap in vergelijking met deze krachten...”

Zacht omschenen door de laatste stralen der zon, die bloedrood over de woestijn onderging, gleed een boot stroomopwaarts den Nijl op.

De roeiers neurieden stil voor zich heen een eentonige melodie, begeleid door 't zachte spetteren der druppels, die van de riemen neervielen, als ze die uit 't water ophieven.

Achter in de boot zat een Europeaan, een reeds bejaard iemand, met fijne, doch ernstige trekken. 't Was professor Fenham. Scherp keek hij uit langs den rechteroever en op 'n bepaald punt aangekomen deed hij de boot stilhouden en gebod den roeiers daar te wachten tot zijn terugkomst. Langzaam schreed Fenham voort, op hij kwam aan de plaats, waar korten tijd geleden het koningsgraf van Amenthip III was blootgelegd.

Voorzichtig daalde hij af door de nauwe gang, aan welker einde zich een zware bronzen deur bevond. Een paar vlugge grepen en langzaam en geruischloos week de deur binnenwaarts en verleende toegang tot de voorste kamer van het koningsgraf.

Fenham bleef een oogenblik staan en keek om zich heen bij het licht van een zaklantaarn, die hij meegenomen had.

De wanden der kamer waren bedekt met wonderlijk hiëroglifenschrift en prachtige gouden versierselen, die vreemd spookachtig glinsterden in den smallen lichtstraal van Fenham's lantaarn.

Een weemoedige glimlach gleed over zijn gelaat, toen hij langzaam voortliep naar de eigenlijke grafkamer. Daar, in een steenen bed van eenvoudigen vorm, een sarcophaag, rustte het lichaam van koning Amenthip III.

Spookachtig bescheen de lantaarn de perkamenten huid van het langwerpige gelaat. Tot hoog aan den kin was het geheele lichaam in strakke windsels gewikkeld.

Langzaam knielde de oude geleerde bij de sarcophaag en nam uit zijn zak den ring met den smaragd. Even hield hij hem in z'n hand en

legde hem toen neer op de borst van de mummie....

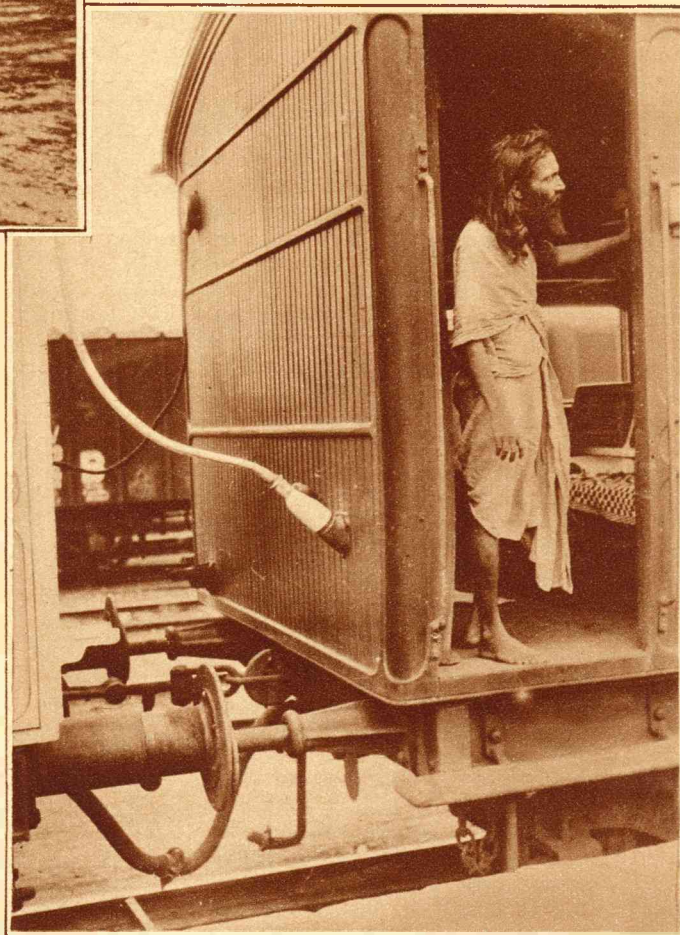
Op 't zelfde moment scheen het als vulde een zacht-roode damp het heele vertrek. Fenham keek met klimmenden angst toe, hoe dit verschijnsel sterker en sterker werd.

Langzaam verscheen vóór hem in den rooden nevel de vage omtrek van een langwerpig gelaat. Het eenige, dat duidelijk zichtbaar was, waren de oogen in dat gelaat, amandelvormige, donkerbrandende oogen.

Fenham, nog steeds geknield, voelde z'n angst geleidelijk wijken onder dien blik en stil bleef hij het wonder aanstaren.

En toen... was het de koele nachtwind uit de woestijn, die over de heuvelen suisde, of was het een stem, die

Indische prediker voor de deur van een spoorwegwagen.

Het ouil wordt te Madras door Hindoes met de handen van de straat geschept en in korven gedaan.

zacht sprak in een taal, die lang reeds vergeten is: „De ziel van Amenthip brengt u dank!”

Den volgenden morgen zat prof. Fenham op het terras voor z'n hotel en las de laatst aangekomen couranten door.

Nogmaals was een lang artikel gewijd aan Glendale's leven en werk en het stuk eindigde aldus: „Hoezeer is het te betreuren, dat dit veelbelovende leven een zoo abrupt einde vond onder een aanval van een te voren nooit vermoede hartkwaal.”

Langzaam liet Fenham de courant zakken. Ja, dat stond er een paar weken geleden ook reeds in! „Officieele doodsoorzaak!”

Langzaam stond de oude geleerde op en de treden afdalend, die naar den schaduwrijken palmentuin vóór het hotel voerden, zei hij zacht bij zichzelf: „Neen, de wetenschap heeft haar laatste woord nog in lange niet gesproken...”

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

EERSTE HOOFDSTUK

Buiten de zware muren lag de blakende zomer. Het volle licht viel door de getraliede vensters en teekende scherp en zwart het sinister patroon der stevig-ijzeren ruiten op den steenen vloer. Het kleurde de beide bleeke mannenkoppen, die zoo'n opvallende gelijkenis vertoonden in hun uitdrukking van koele beheersching, maar wier lijnen 'n verschil in leeftijd verrieden van minstens dertig jaar.

Robert Gordon Terry — gevangene nummer 28179 — stond tegenover den directeur der gevangenis. In zijn rechterhand hield hij het officiële document, dat hem zooeven de vrijheid hergeven had, maar zijn gelaat vertoonde geen spoor van blijdschap. Drie jaren van afzondering in de kille gevangenis-sfeer hadden hem geleerd, zijn aandoeningen te beheerschen. Hij zweeg en verloorde zich niet, terwijl zijn oogen vaag bleven staren op den hoek van het zware bureau. Hij leek korter dan hij in werkelijkheid was, dank zij de drie jaren van zwaar werk in de katoenspinnerij, die z'n gestalte eenigzins gebogen hadden; en zijn witte gevangenskleeven pasten hem slecht en hingen in grove plooiën om zijn tengere figuur.

Door de gang naast het kantoor klonken de gewone geluiden van het dagelijksche gevangenisleven, het onophoudelijk, verdoovend ratelen der spinnen en kamwielen van de spinnerij, het knarsen van ijzeren wielen over ongelijk geplaveide vloeren, de metalen klank van gereedschappen en machines en nu en dan een scherp bevel uit een heeschen, harden mond. Drie jaren lang had Bob Terry geen ander geluid gekend, behalve den ijzigen, onderdrukten lach op Zondagen, wanneer 't werk stilstond en de gevangenen na hun godsdienst oefeningen niets anders te doen hadden, dan langs de binnenplaats der gevangenis in het rond te zitten en voor zich uit te staren, als om te trachten door de kille, grauwe muren heen te zien in de rijke, bloeiende wereld daarbuiten.

Bob Terry was vrij. Het was geen kwijtschelding, het papier, — dat de directeur hem overhandigd had. Het was heel wat meer: het was de bekentenis van den Staat, dat een ander de misdaad begaan had, waarvoor hij had terechtgestaan en waarvoor hij veroordeeld was. De Staat betreurde diep de fout, die den jongen man naar de gevangenis verwezen had, drie jaren van zijn jonge, veelbelovende leven lang, en de Staat gaf hem nu de vrijheid weer, die hem nooit ontnomen had mogen worden. Bob Terry's geest had hooghartig en ironisch gespot met dit bericht, maar hij had geleerd, zulke emoties niet te laten weerkaatsen op zijn gelaat.

De directeur stond verlegen — en niet minder voelde hij zich teleurgesteld. In al zijn meer dan twintig jaren gevangenis-ondervinding had hij nooit een man ontmoet, die zóó zijn vrijheid begroet had. Sommigen barstten in tranen uit, anderen stelden zich waarlijk hysterisch aan. En sommigen waren hard en bitter. De lange, taaie, grijze ambtenaar begreep Terry's uiterlijke onverschilligheid niet. In plaats van blijdschap — of tenminste van bitterheid — toonde de jonge man hoegenaamd geen enkele aandoening.

De directeur boog voorover en tikte met zijn lange, spitse vingers op zijn bureau.

„Je begrijpt, wat dat beteekent voor je, Terry?”

De doode oogen keerden zich langzaam tot hem.

De directeur sprak nu zacht.

„Kan het je even weinig schelen, als je blijken laat?”

„Dat denk ik, mijnheer.”

„Ben je daar niet zeker van?”

„Neen, mijnheer.”

Simeon Mason schudde langzaam het hoofd. Dit was heelemaal nieuw voor hem, en bracht hem zelfs 'n beetje van zijn stuk. Maar Mason stelde er toch het levendigste belang in. Op zijn eenvoudige, pretentie-looze manier was hij 'n ervaren doorgedien van zielkundige verwickelingen en hij had een uitgebreide collectie menschelijk studie-materiaal in zijn laboratorium.

Zijn gedachten gleden vlug terug over Terry's antecedenten. Misdaad, verduistering; vonnis: vijf jaren; gedrag in de gevangenis: onberispelijk; bezoekers: geen; brieven: geen. Van een gevangenis-standpunt bezien, een voorbeeldig inwoner, en toch wist de directeur, dat zich in die drie jaren, sinds de ijzeren deuren waren opengeknarst om dezen gevangene hier binnen te laten, 'n langzaam vergiftigingsproces had voltrokken in het hart van den jongen man.

Drie jaren van zijn leven geroofd! Drie jaren van omgang, op voet van gelijkheid, met veroordeelde misdadigers. Drie eeuwigheden, waarin sombere indrukken en felle verbittering als met een gloeiend ijzer in zijn ziel gebrand waren — te meer, daar hij onschuldig was aan de misdaad, waarvoor hij veroordeeld was. Drie jaren lang was Bob Terry, de hooggestemde en overgevoelige jonge man, een nummer geweest, een ding, dat

aan bezoekers gewezen werd, een levenloos ding, beroofd van alles, behalve van het vermogen om te denken. En het denken had de dingen alleen maar verergerd.

Nu begon de directeur weer te spreken.

„Je moest blij zijn, m'n jongen.”

„Ja mijnheer.”

„En je bedenken, dat je in zekeren zin nog gelukkig bent te noemen. Het is betreuenswaardig, dat je hier onrechtvaardig naar toe werd gestuurd. Maar het is toch ook weer verblijdend, dat de Staat zijn vergissing ontdekte. De wereld weet reeds, dat jij de misdaad niet begaan hebt.”

„Ja mijnheer.”

De stem van den gevangene was vlak en toonloos. Hij stond daar star, onbeweeglijk, zijn blik liet geen oogenblik den hoek van het bureau los.

„Je neemt het erg zwaar op, Terry. Ik kan niet zeggen, dat ik je dat verwijt. Het zou bespottelijk zijn, te willen beweren, dat de Staat juist gehandeld heeft; het is belachelijk, je voor te spiegelen, dat hij die onrechtvaardigheid ooit weer zou kunnen herstellen. Je hebt drie jaren in deze gevangenis doorgebracht, en ongelukkigerwijze heeft gevangenisstraf — hetzij ze dan rechtvaardig of onrechtvaardig wordt opgelegd — de lugubere macht, voor altijd haar stempel op 'n mensch te drukken.

Zie je, mijn jongen, ik weet heel wat van je innerlijk, dat je jezelf misschien niet goed bewust bent. Ik weet, dat je dubbel verbitterd bent, omdat je hier nooit heengezonden had behooren te worden. Ik weet, dat je volgepropt zit met scheeve ideeën en voorstellingen, geboren in de gevangenis-atmosfeer. Maar de Staat stond niet geheel en al in het ongelijk: nu en dan moet hij noodzakelijk een onrechtvaardigheid begaan bij zijn pogingen om rechtvaardig te zijn. Jij bent een van die zeldzame slachtoffers geweest — en nu is de Staat ten eerste met je lot begaan en wenschte voor je te doen, wat hij kan. En nu voel ik behoefte, je te vragen, die bitterheid toch uit je hart te bannen!”

De gevangene keek op en toen hij rustig begon te spreken, was er een zweem van sarcasme in zijn stem.

„De Staat is heel vriendelijk voor me.”

Simeon Mason beet op zijn lip. „Ik ben bang, dat je 't niet goed begrijpt.”

„Neen mijnheer.”

„We verlangen ernstig, je te helpen...”

„Ja mijnheer.”

„En ik persoonlijk...”

„Ik begrijp het, mijnheer. Ik heb uw eerlijke bedoelingen altijd gewaardeerd. Dat meen ik oprecht, mijnheer.”

„Dank je, Terry. Mijn taak is niet gemakkelijk; sommige gevangenisdirecteuren zijn maar al te spoedig geneigd, te vergeten, dat hun onderdanen menschelijke wezens zijn. Soms denk ik, dat 't m'n zwakheid is, dat ik me daarvan al te zeer bewust blijf. Maar mijn persoonlijk probleem is op 't oogenblik van geen belang. Ik wilde je alleen nog maar dezen brief geven — en je zeggen, dat je ten allen tijde, wanneer het je wat al te zwaar wordt en je behoefte voelt, je hart eens uit te storten...”

„Dank u, mijnheer.” Ze keken elkaar zwijgend aan. De directeur was verslagen. Tot op dit oogenblik had de jonge man ook niet de zwakste glimp van ontroering getoond. Toen: „Mag ik gaan, mijnheer?”

„Ja.”

De jonge man keerde zich af en Mason stak hem den brief toe, dien hij in de hand hield. „Een oogenblikje, Terry. Dit is voor jou.”

In het winterzonnetje (dit model kinderstoel is op Marken algemeen in gebruik).

No. 1

„Voor mij?” Bob Terry nam de enveloppe be-
hoedzaam aan. Het was zijn eerste brief in drie
jaren. Hij wierp 'n nieuwsgierigen blik op 't adres.
Toen gaf hij zijn eerste blik van ontroering.

Zijn gezicht verdonkerde onder de gevangenis-
bleekheid, zijn eenmaal krachtige gestalte verstarde
en zijn vingers klemde zich onwillekeurig samen.
Hij wierp den brief op het bureau.

„Ik heb hem niet nodig!” riep hij schor.

„Wil je hem zelfs niet lezen?”

„Neen.”

„Hij is van Peter Borden.”

„Dat weet ik. De ellendige oude huichelaar
wenscht me te zeggen, dat 't hem spijt. Hij wenscht
met 'n paar geschreven zinnnetjes ongedaan te
maken, wat hij metterdaad misdeed. Naar den
drommel met hem en zijn brieven! Oh!” Terry
trachtte zich te beheerschen. De gevangenis-
vrees van drie lange jaren
maakte zich plotseling weer
van hem meester. „Ik — ik
vraag u excuus mijnheer.
Het — 't was niet mijn be-
doeling, om—”

Simeon Mason lachte.

„Maak maar geen veront-
schuldgingen. Je bent niet
langer een gevangene.”

„Ja, mijnheer. Ik vergat
het.”

„Wat betreft den brief van
den heer Borden...”

„Ik heb hem niet nodig,
mijnheer.”

„Zou je niet beter doen
met hem te lezen?”

„Ik geloof van niet.”

„Maar ik wel. Kom nu,
Terry — wees niet dwaas,
Steek hem dan in je zak.”

„Heel goed, mijnheer.” Het
gezicht van den gevangene
was weer een onbeweeglijk
masker. „Ik zal hem mee-
nemen.” Terry balanceerde
den brief op zijn hand en
schuifelde besluiteloos met
de voeten. „Wanneer mag ik
de gevangenis verlaten, mijn-
heer?”

De directeur stond op en
sloeg den jongen man vriendschappelijk op den
schouder. „Wanneer je maar wilt, Terry! Kan 't
maar niet tot je doordringen? Je bent vrij.”

TWEDE HOOFDSTUK

Een pluim stoom ontsnapte uit de sirene en op 't
zelfde oogenblik hield 't geratel der machines
in de katoenspinnerij van de gevangenis op. De
gevangenen kwamen, bij twee of drie of vier tegelijk,
uit de spinnerij: de meesten in 't wit gekleed,
enkelen met de gestreepte pakken aan, die wezen
op slechte aantekeningen in hun strafregister.

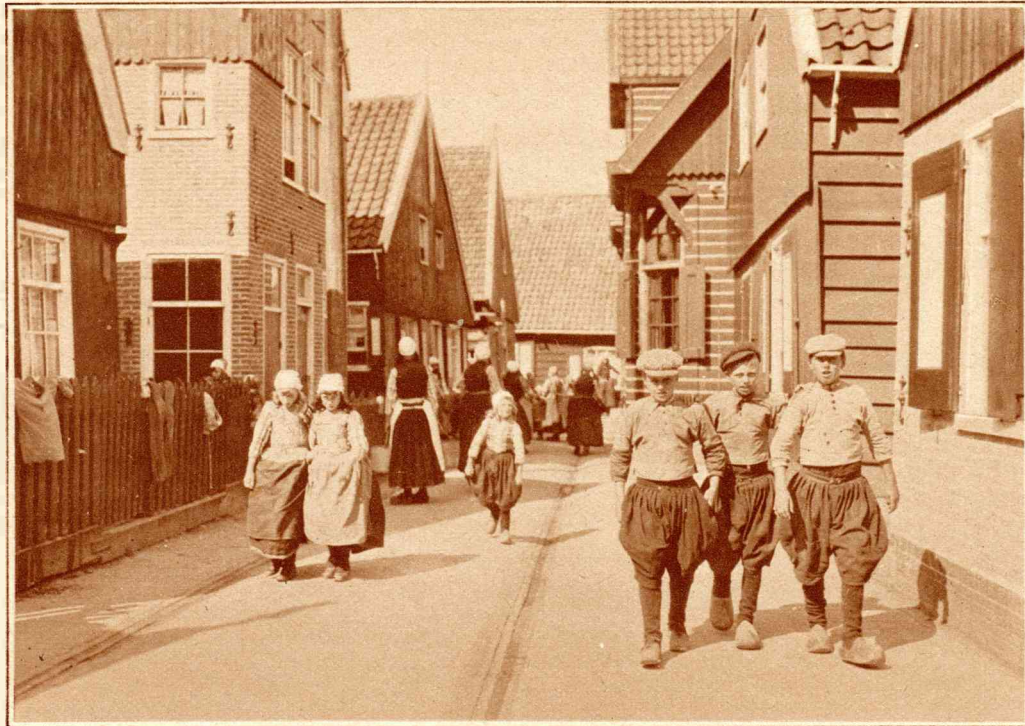
Het schouwspel vertoonde een merkwaardige
overeenkomst met dat van een stadsfabriek, die
uitgaat op het middaguur — en was toch ook weer
akelig verschillend daarvan. Men hoorde geen ge-
lach onder deze mannen, geen gemoedelijke scherts.
Zelfs op de groote, met gras begroeide plaats,
die de spinnerij scheidde van het hoofdgebouw,
spraken ze fluisterend en stonden hun oogen schuw.
De meesten van hen bleven even staan om sigar-
etten te rollen, ze aan te steken en met genot
groote rookwolken in de lucht te paffen, terwijl de
mensenstroom uit den ingang van de spinnerij
ebde en traag voortvloede over de hoog-ommuurde
plaats, om te verdwijnen in het groote, massieve
gevangenisgebouw.

De afwezigheid van gewapende bewakers viel
dadelijk op. Ze waren er natuurlijk wel, maar niet
hinderlijk-zichtbaar. Toen de mannen langs de
ramen van de eetzaal kwamen, keken ze naar
binnen, waar de groote, kale tafels stonden met
de ijzeren bordjes en de tinnen bekers erop, wacht-
tend op het binnenstromen der hongerige werkers.

Ze gingen het groote gebouw binnen en werden
naar de in drie verdiepingen opgetrokken cellen-
blokken gedirigeerd. Er waren er zes daarvan aan
elken kant van de gemeenschappelijke gang, en
tusschen twee rijen cellen was een betonnen zij-
gang. Hier slenterden de mannen rond of gingen
op den grond zitten, in afwachting van de bel voor

het middagmaal. Er waren geen stoelen en het
was hun niet toegestaan, hun cellen binnen te gaan.
Ze wierpen zich languit op den betonnen vloer,
en sommigen voerden fluisterende gesprekken,
maar de meesten spraken niet. Het was, alsof ze
dat verleerd hadden — of misschien was er ook
niets, dat hun de moeite waard leek, te bespreken.

Bob Terry liep de gemeenschappelijke gang door
en bleef staan voor de getraliede deur van zijn
celblok. Een cipier ging het blok met hem binnen
en ontsloot daarna de deur van Terry's cel. Dade-
lijk ging er een schok van belangstelling door alle
gevangenen, die zich in de nabijheid bevonden.
Zij wisten, wat het beteekende: wanneer een
hunner toegang kreeg tot zijn cel vóór vier uur
in den namiddag. Zij hadden het al meer meege-
maakt, en het ging altijd onmiddellijk vooraf aan
zijn terugkeer naar de wereld daarbuiten.

Een aardig, dagelijks weerkerend, tafereeltje op Marken: de school gaat uit.

Ze gluurden nieuwsgierig naar Bob. Sommigen
waren jaloersch, anderen — die Terry niet eens
kenden — waren alleen maar blij voor hem. Maar
de meesten maakten er zich niet druk over. Ze
hadden leeren inzien, dat alles, wat de wereld daar-
buiten betrof, niet voor hen bestemd was en het
ging boven hun begrip, dat er mensen waren,
die konden gaan en komen naar eigen verkiezing.

Maar er was één gevangene, wiens belangstelling
in Bob Terry's doen en laten levendig en persoonlijk
was. Deze man richtte zijn herculische gestalte
langzaam op van den vloer, waarop hij in zijn volle
lengte lag uitgestrekt, en kwam op den jongen
man en zijn metgezel toe.

Todd Shannon was een indrukwekkende ver-
schijning, en daarbij zeer schilderachtig. Het zon-
licht, dat naar binnen viel door de sinistere tralies
van een celblok, bescheen een interessant, diep-
doorgroefd gelaat met oogen, waarin weinig ver-
ontrustende en veel gemoedelijke humor lag. Maar
vóór alles trokken de helle stralen de aandacht
naar zijn bos vlammeend rood haar, dat in lange
vlokken over zijn ooren viel en den indruk wekte
van fideele onverschilligheid. Slechts wanneer
men Todd Shannon zag in zijn uren van somber
peinzen, begon men te begrijpen, waarom hij hier was.

Op 't oogenblik was er slechts stralende opge-
wektheid op 't gezicht van den reus te lezen en
toen Bob Terry opkeek en den blik van zijn vrien-
delijke oogen ontmoette, ging hij met uitge-
stoken handen op hem toe. Maar zelfs nu vermocht
hij zich niet aan den druk van de drie voorbi-
jaren te onttrekken en hij sprak fluisterend.

Het is zoo ver, Todd.”

„Mag je eruit?” De bijna pletterende greep van
den grooten man sloot zich vaster om Terry's
arm. „Meen je 't waarachtig, jong?”

„Ja. En ik wilde...”

„Wel allemachtig! Jongen, wat doet me dat 'n
plezier! Kwijschelding?”

Bob schudde het hoofd en een bitter glimlachje

speelde om zijn ouwelijk-vertrokken mond. „Neen.
Invrijheidstelling. Ze hebben ontdekt, dat ik
onschuldig was.”

Shannon floot zachtjes voor zich heen. „Nou,
heb ik je nou niet altijd voorspeld, dat 't zóó nog
wel eens loopen zou? Heb ik niet, zeg? Jongen!
Ik ben blij voor jou! 't Zal niet zoo lang meer
duren, of ik ben er ook uit. En dan...”

Hij keek naar de open celdeur, en keerde zich
toen naar den cipier.

„Luister eens, meneer — asjeblief meneer!”
pleitte hij. „Hij is m'n beste kameraad. Kan ik
niet bij hem in de cel gaan en hem gedag zeggen?”

De cipier, die bijtijden merkwaardig menschelijk
was, knikte toestemmend en de twee vrienden,
de een groot en ruig en genoeglijk, de ander
tien jaar jonger, veel tenderder en hopeloos ver-
bitterd, gingen de cel binnen. De andere gevangenen,
die in troepjes naderbij waren
geslenterd tot in de gemeen-
schappelijke zijgang, gluur-
den nieuw-
gierig door de
open deur.

Bob Terry ging op zijn
ijzeren krib zitten. Hij be-
keek de voorwerpen om
hem heen met geheel nieuwe
blikken. Drie jaren lang had
hij een vertrek als dit be-
woond; de laatste veertien
maanden was deze zelfde
cel zijn thuis geweest. En,
vreemd genoeg, het had nog
zoo kwaad niet geleken —
tot nu toe, nu nog slechts
erkele oogenblikken hem
scheidden van de vrijheid.
Vijf bedden op een rij, elk
met een houten kist aan 't
voeteneinde: een waschtafel,
twee getraliede vensters, een
radiator — alles beter en
hygiënischer en comforta-
beler dan in de meeste ge-
vangenis, maar juist daar-
door ondraaglijker, doordat
het herinnerde aan de bui-
tenwereld. Het gezicht,
dat men uit de celramen
had, kwam hem plotse-
ling onwezenlijk voor: door

ijzeren tralies heen zag men uit op andere
tralies, en daar doorheen op nog meer tralies daar-
achter — en eindelijk op den grimmigen granieten
muur met de uitkijktorens, waarin zich gewapende
wachters en machine-geweren bevonden.

Todd Shannon sloeg zijn jongen vriend zwijgend
gade. Er lag oprechte genegenheid in zijn blik, en
om zijn mond was een trek van deelneming en
bezorgdheid zichtbaar. Deze twee mannen ver-
schilden als dag en nacht, maar in drie jaar tijds
waren de grondslagen gelegd voor een onverbreek-
bare vriendschap. Zij hadden elkaar al fluisterend
al hun hoop en vrees, hun verlangen en bitterheid
toevertrouwd. Maar 't was Todd geweest, die 't
diepst begripen had getoond, omdat hij zoiets
als een filosoof was; Bob Terry was te jong en
te zeer verbitterd om dat te kunnen zijn.

„Ik ben toch zoo blij, Bob,” sprak Shannon.

„Dat weet ik wel, Todd. Ik voor mij vind 't
alleen maar 'n beetje vreemd...”

„Juist. Ik weet nog goed, hoe 't was, toen ze me
eruit lieten, nadat ik mijn eerste straf had uitge-
zeten: 't was maar net, of er iets achter stak en ik
weer teruggehaald zou worden — maar er zit heusch
geen valstrik in dit meevallertje van jou, jongen.
Het is niet eens een gewone kwijschelding.”

„Nee.” De jongen lachte schor. „Als ik den men-
schen vertel, dat ik drie jaar gezeten heb, kan ik
er meteen bij vertellen, dat ik onschuldig was.
O! Wat een ellendige warboel is 't allemaal.”

„Nou jongen — dat is nou geen manier van
praten. Je hoeft de dingen nou ook niet beroerder
te maken dan ze zijn. Je zult hier over een paar
minuten vandaan zijn...”

„Om wat te gaan doen?”

„Wel, dat weet ik zoo gauw niet. Ik heb er niet
precies 'n voorstelling van, hoe ze een kerel als
jij zullen behandelen, die drie jaar in de kast ge-
zeten heeft, maar nooit van z'n leven werkelijk
iets heeft gedaan om erin te komen.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

GEMAKKELIJKE PANTOFFELTJES VAN VILT

We maken deze pantoffeltjes van vilt, omdat deze stof sterk is en niet uitrafelt. Ze hebben zooltjes van leer, welke bekleed zijn met vlokke wol.

We kunnen de bandjes vastmaken, doch ook kan men ze met een knoop en knoopsgat of een lusje dichtmaken.

We kunnen een aardige combinatie maken, b.v. het pantoffeltje van donker lila, met grijze wol van binnen of grijze pantoffeltjes met lila wol, groen met beige, blauw met oranje, en vele andere kleuren.

We hebben nodig een stuk vilt van 30—60 c.M. en een klein stukje vilt, voor de versiering, indien we deze van vilt maken. Een stuk zijde voor de

voering hebben we misschien nog wel, een stuk van 28—45 c.M., waaruit de voor- en achterstukken geknipt worden. De bandjes zijn niet gevoerd.

Het patroontje, dat hierbij geteekend is, is voor maat 4 in pantoffels, waarbij zijn inbegrepen zoomen van 6 M.M.

Heeft U maat 5 of 6 in pantoffels, dan kunt U het patroon vergrootten, rondom alle kanten met 6, resp. 12 m.M. Heeft U 'n kleine maat 5, dan kunt U de lijn A—B, van voren bij het pantoffeltje bij B, met 12 m.M. vergrootten, maar de breedte blijft dezelfde.

Voor maat 6 is 't noodig, de breedte te vergrootten met 12 m.M. aan iederen kant en de voorlengte met 18 m.M.

Het is aan te raden eerst een patroon van papier te maken. We kunnen dan een en ander eerst bekijken.

Nu gaat U het vilt knippen. Eerst wordt het in tweeën gevouwen, zooals de tekening aangeeft, daarna legt U het patroon van papier op het vilt en knipt U het langs den omtrek uit. De bandjes worden ieder dubbel geknipt, daarna wordt de voering uitgeknip en ook, indien U het noodig vindt, de tusschenvoering. De voering stikt ge vast tot aan den bovenkant, van voren en van achter. Pers haar uit, en stik haar vast op de machine.

Plaats de twee bandjes op elkaar, en stik ze op de machine vast. De versiering van vilt wordt met den knoopsgaten-steek opgewerkt. We kunnen daarvoor nemen vierkantjes of cirkeltjes van verschillende kleuren vilt, ook kunnen we er een motiefje van wol op maken. Speld den voorkant van het pantoffeltje vast in het midden van de punt der wol.

Werk nu den rechterkant van het pantoffeltje aan den onderkant der wol vast, en zorg, dat het model aan iederen kant mooi vol is. Sla den voorkant van het pantoffeltje om de zool goed op de plaats, zoodat de voering en de wol tegen elkaar komen. Daardoor zal het leer eenigszins buigen; dit hindert echter niet, men krijgt daardoor juist stevigte. Plaats het midden van het achterstuk op het midden van den hiel der wol. Naai nu van achter naar de zijkanten en werk het keurig af. Daarna wordt het naar den rechterkant gedraaid en stevig in den vorm geperst met den vinger. Zet vervolgens de bandjes aan, precies op de kruisteekens.

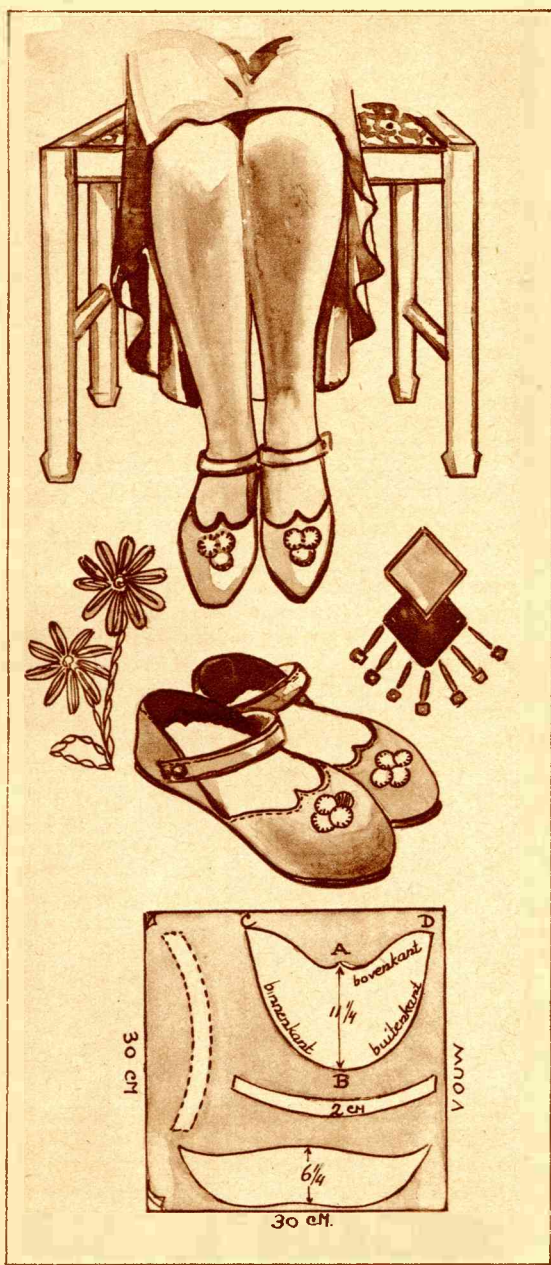
De lange Rok...

EN DE BRUILOFTSTOET

Men mag het met de tegenwoordige mode niet heelemaal eens zijn, de lange rok onpraktisch en weinig economisch vinden, toch zal men moeten toegeven dat ze een groote charme heeft en vooral bij ceremoniën zooals huwelijksplechtigheden e.a. zeer op haar plaats is. Het 1929 Bruidje ziet er niet meer uit als een operette-diva, maar doet ons in haar lange witte japon meer denken aan de feeën uit onze kinderboeken. De lange japonnen der moeder, bruidsmisjes en vriendinnen der bruid hebben weer het statige décoratieve cachet dat zich bij de groote gebeurtenis zoo goed aanpast en den bruiloftstoet tot iets waardigs en aantrekkelijks maken. 5345. Bruidsjapon van crème-kleurig crêpe satin, gegarneerd met een smal ceintuurtje van dezelfde stof en een groote tak bloemen op den schouder. Het rokdeel heeft aan weerszijden 'n waaiervormig klokstuk. Ter vervaardiging van den sleep, welke niet bij het knippatroon is inbegrepen, neme men een smalle baan crêpe satin, welke men van achter onder het ceintuurtje bevestigt. 5369 brengt een japon in beeld, welke vooral voor zwaardere figuren zeer aan te bevelen is. Wij dachten deze japon in zwarte zijde gegarneerd met een vest van zilver brocaat en een nikkelen gesp. 5284. Smaakvol bruidsmisjes-toilet van rose mousseline, gegarneerd met beige kant en bloemen in bijpassende tint.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde à f 0.55, kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maalt patronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.70.

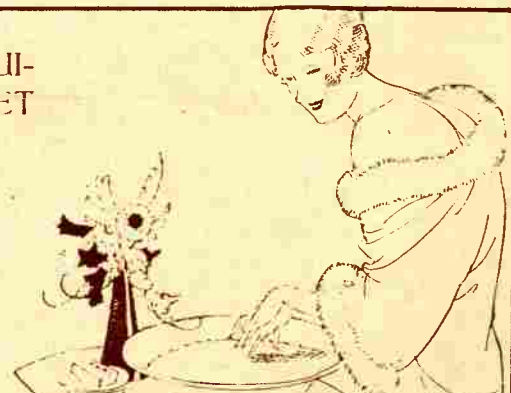
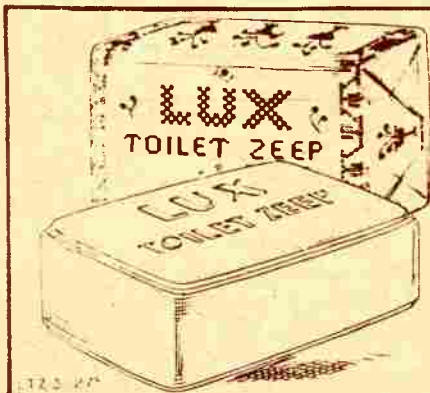
L. D. L.

ALLE VROUWEN ZIJN VERRUKT OVER DE ZUI-
VERE WITHEID, DEN FIJNEN GEUR EN HET
OVERVLOEDIGE, ZACHTE SCHUIM VAN

LUX TOILET ZEEP

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Belangrijk 2e-klasse-voetbal. Moment uit den wedstrijd D.E.C.—H.V.C., door de Amsterdammers met 4—1 gewonnen. Het Amersfoortsche doel in gevaar.

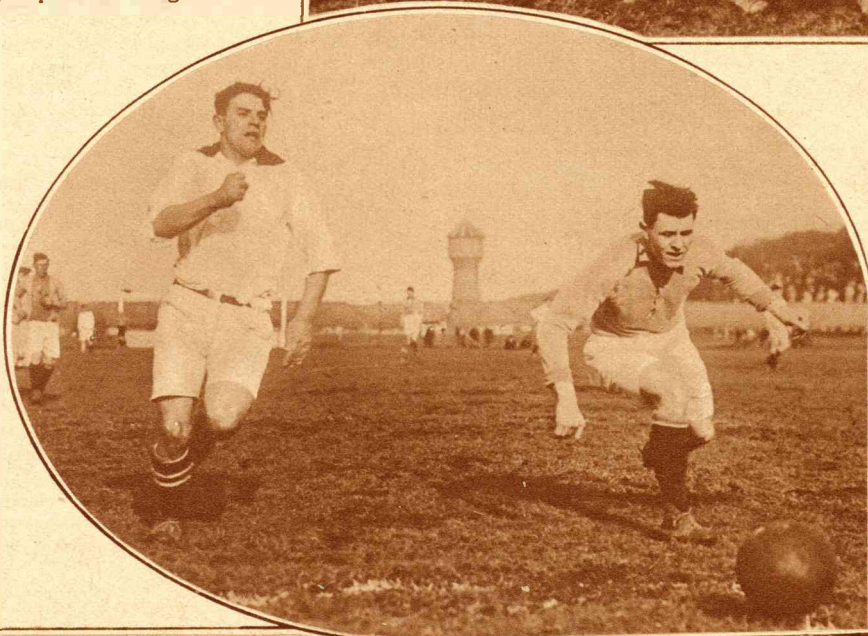
Sport van Zondag

De strijd om 't kampioenschap in beide Westelijke eerste klasse afdelingen vraagt de belangstelling van elk Amsterdamsch voetbalminnaar in meer dan gewone mate. Het kan ook niet anders nu het kampioenschap van de twee toonaangevende clubs in de hoofdstad niet langer een illusie is. Tot op heden gaat alles naar wensch. Een overwinning van Ajax in Rotterdam op een van de kwaadste tegenstanders en op denzelfden dag een nederlaag van den grootsten concurrent.

Het heeft in Rotterdam tegen Excelsior gespannen. De Rotterdamsche roodbroeken hebben een kwieke ploeg, welke technisch behoorlijk is onderlegd. Hetzelfde speltype als Ajax. Het spreekt vanzelf, dat de strijd spannend is geweest al schijnt de vertooning als geheel nogal wat tegengevallen te zijn. Maar... het veld van Excelsior geniet geen erg gunstige reputatie. Dat zal zeker wel van invloed zijn geweest. Vooral als men in aanmerking neemt, dat van Kol op het appèl ontbrak, komt de mooie prestatie in Rotterdam goed uit. De Ajaciden smaakten het genoeg na afloop tot de ontdekking te komen, dat hun magere overwinning, in verband met de nederlaag van A.D.O., een dubbel effect sorteerd. 't Is zielig voor de Hagenaars, die er zoo

D. E. C. bijna kampioen. Hierboven het D. E. C.-elftal, dat nog slechts één punt behoeft om met Haarlem en K. F. C. aan de promotie- en degradatie-competitie te mogen deelnemen.

burgia hield door een overwinning de spanning er nog wat in, al wil het ons voorkomen, dat de roodwitten hun voorsprong in den laatsten wedstrijd niet meer zullen afstaan. Nu Hercules geen kans meer heeft, zullen de Utrechtenaren wel niet zoo fel zijn. Of het moest zijn omdat de groote nederlaag op eigen terrein ze nog wat dwars zit. In elk geval kan D.E.C. uit dien wedstrijd wel het benodigde ééne punt halen.

A.F.C. doet vriend en vijand verstomd staan. Nu weer werd met 1—0 van Velox gewonnen. De roodbaadjes zullen in den eindstand nog een zeer behoorlijke plaats innemen indien zij ook uit de laatste ontmoeting twee punten halen. Voetbal is toch een eigenaardig spel. Waren de A.F.C.'ers met hetzelfde team zoo begonnen als zij thans eindigen dan was er, in tegenstelling met hetgeen thans is geschied, gewis gedurende heel 't seizoen sprake van 'n kampioenschap geweest.

Een tweede spelmoment uit den wedstrijd Zeeburgia-Baan. Doelman Geelhuizen van Zeeburgia redt door uitloopen.

Zeeburgia geeft den moed nog niet op en won voor alle zekerheid Zondag met 2—1 van Baarn. Spelmoment uit den wedstrijd. Boekhoven passeert één der backs.

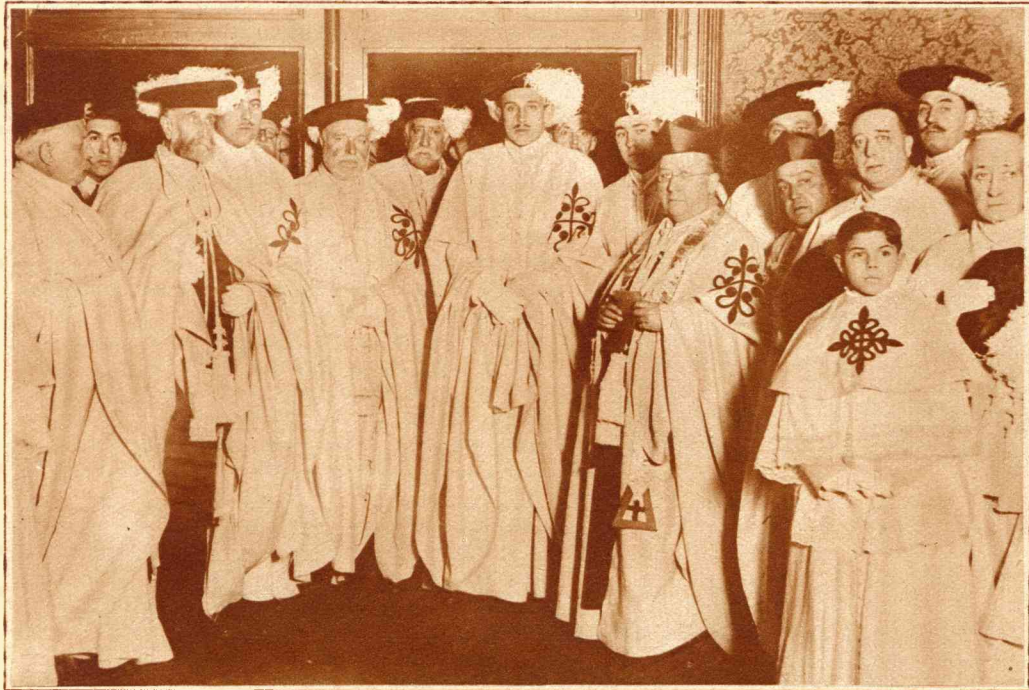
op hadden gevestigd hun 25-jarig feest met 'n kampioenschap te besluiten. De kraaien hebben er natuurlijk alles op gezet, nadat zij in Tap's interview zoo tuschen de regels door gelezen hadden, dat A.D.O., of althans zijn beste voorspeler, den wedstrijd tegen H.B.S. maar zoo'n beetje op den koop toenam. Dat was net iets voor H.B.S. Als ze weer eens van de krant bij Tap komen mag hij wel wat voorzichtiger zijn.

Nog twee lastige wedstrijden. Nu het echter eenmaal zoover is gekomen haalt Ajax daar in elk geval drie punten uit.

Blauw Wit komt Zondag a.s. reeds voor de beslissing. Een

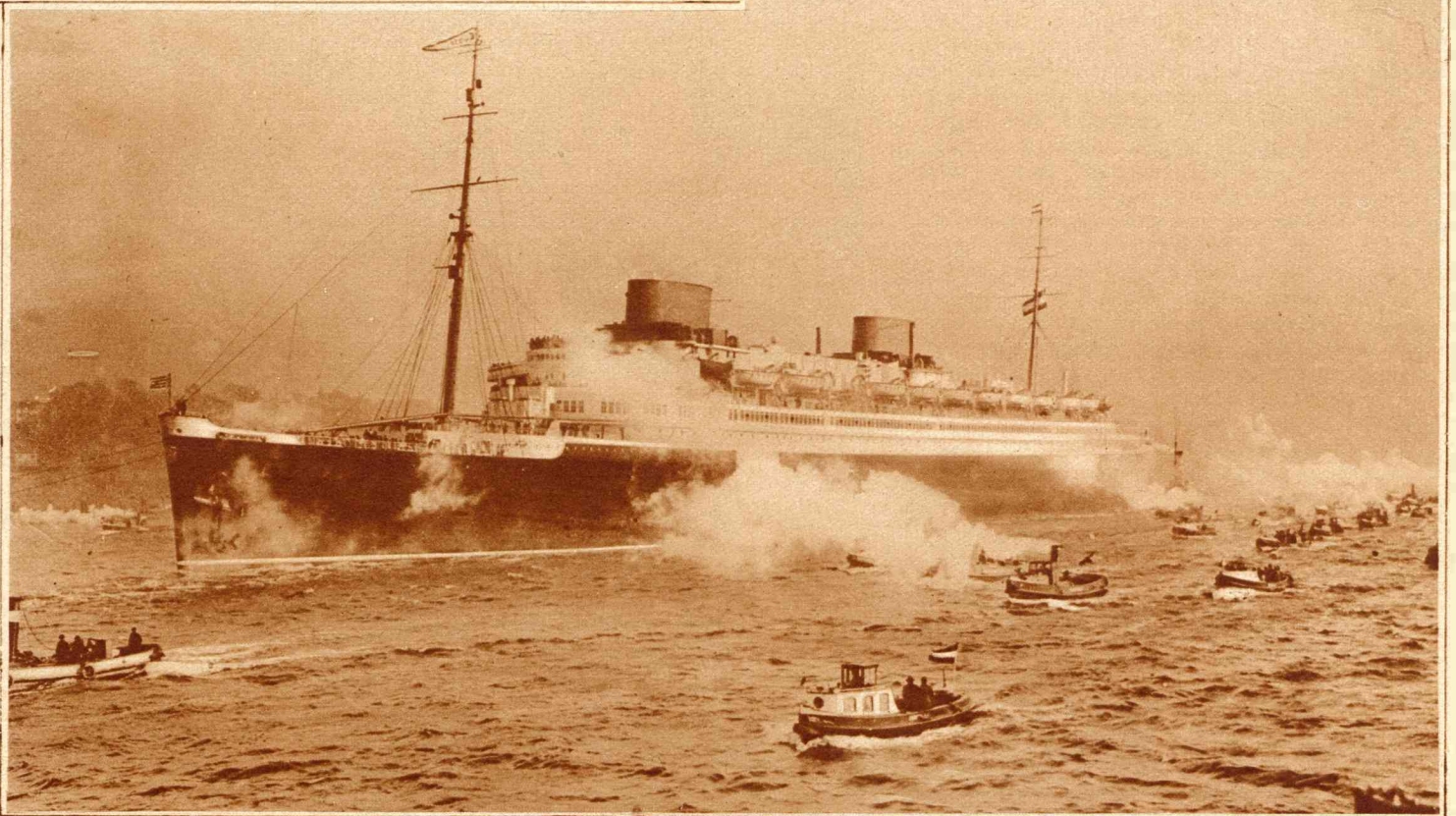

De nieuwe tweede-klasse-bijlartkampioen Wolthekker (Assen) winnaar van het tournooi in Pschor. Hierboven de nieuwe kampioen.

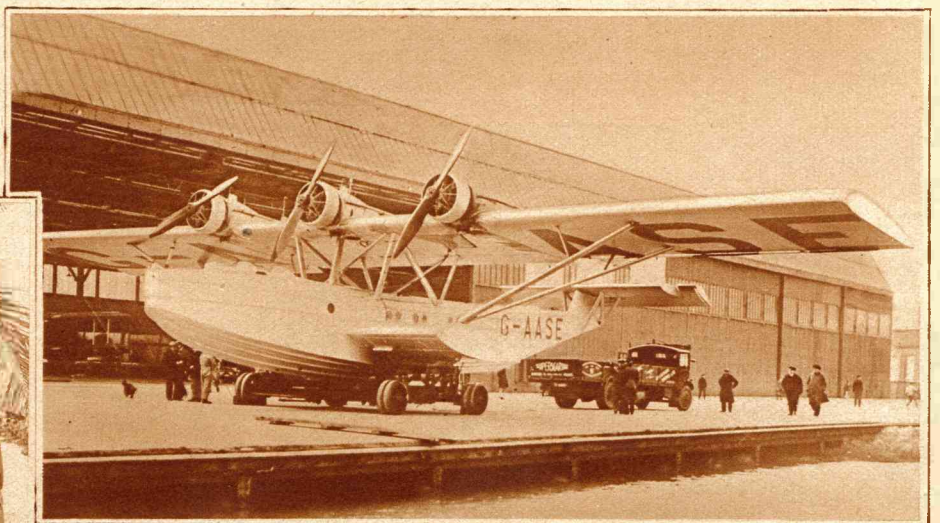
Dit bepluimde gezelschap bestaat uit Ridders van de Orde van Calatrava, Spaansche edelen, in wier midden zich ditmaal de Spaansche Kroonprins bevindt.

Het nieuwe groote Duitsche passagierschip „Europa” verlaat de haven van Hamburg.

Het nieuwe Parlementsgebouw te Tokio, dat door aardbeving werd verwoest, nadert zijn voltooiing.

BUITENLANDSCHE FOTO'S

Het eerste particuliere „vliegende jacht” werd in Engeland gebouwd. Het kan 650 mijlen per uur afleggen.

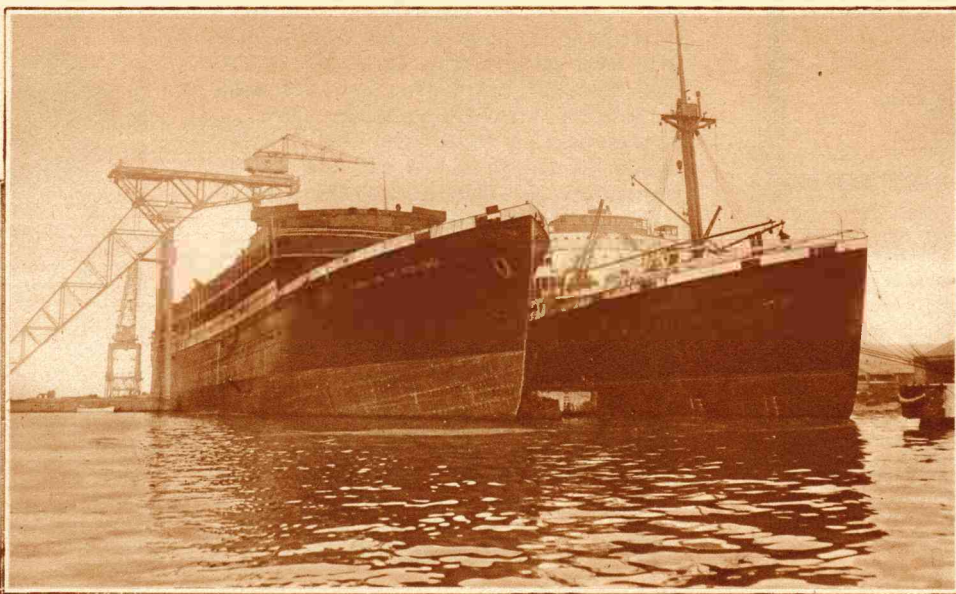
Onder de palmen van Florida vond een wedstrijd plaats tusschen violisten. Wie in den kortsten tijd „Sonny Boy” „had afgedraaid” was overwinnaar

Het bekende koor der Kuban Kozakken zal, onder auspiciën van het Concertbureau Krauss, 7 Maart e.k. wederom in het concertgebouw optreden.

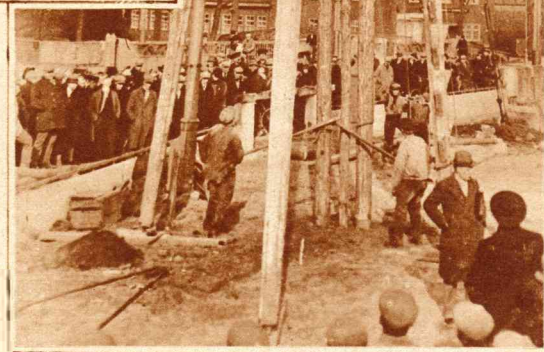
In het Noordzeekanaal op de grens van het IJ wordt een roode baken geplaatst ter regeling van het verkeer te water.

De Johan van Oldenbarneveldt en de Marnix van St. Aldegonde, twee groote mailschepen, worden bij de Nederlandsche Scheepsbouw Maatschappij afgebouwd.

Amsterdamsch Nieuws

Op het Nassauplein zijn de werkzaamheden begonnen voor de oprichting van het Domela Nieuwenhuis monument, dat daar ter plaatse zal verrijzen.

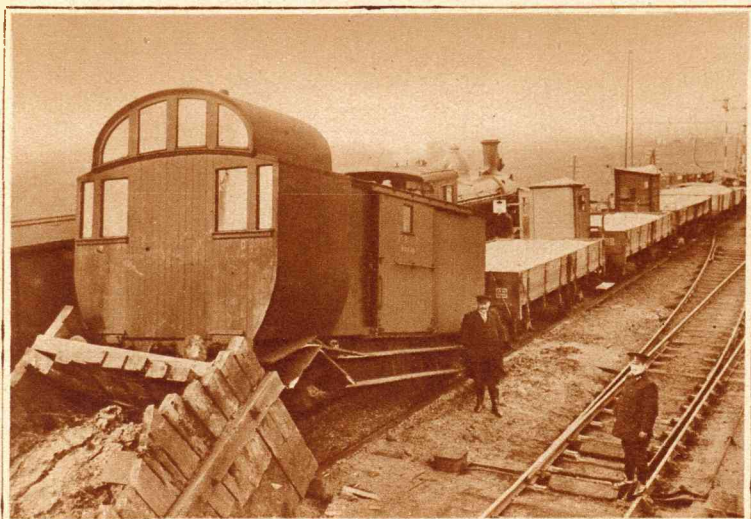

De actie voor demping van het Rokin duurt onverminderd voort. Een der voorstanders van de „drooglegging” teekent op 'n adres.

Ter gelegenheid van zijn 80sten verjaardag werd de bekende Amsterdamsche kunstschilder en oud-decorateur van het voormalig Paleis voor Volkslijst in „La Réserve” gehuldigd.

Op het traject Amsterdam—Zaandam had een spoorwegongeval plaats. De materiele schade was aanzienlijk.

BAYER

Jstizin-Tabletten

Beproefd purgeermiddel

Volkomen onschadelijk

Hun regelende werking houdt dagenlang aan

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

BUITENGEWONE AANBIEDING

van nieuwe en bespeelde
**Piano's, Vleugels, Auto- en
Electrische Piano's en Vleugels**

Vraagt nog heden catalogus No. 93
en attesten-album met duizenden te-
vredenheidsbetuigingen. Wij leveren
franco huis met 10 jaar garantie en
maken U de aanschaffing gemakkelijk.

Toonzalen Haarlem: Kampervest 23

WONDEREN VAN GENEZING
verkrijgt men met het Galvanisch
Stroom-apparaat voor lijders aan
asthma, zenuwen-rheumatiek,
slechten bloedsomloop, enz.

Aan huis te ontbieden.
K. SIKKES - ZAANDIJK

**Als de Jeuk U de
Nachtrust Roof.**

Is het niet onverstandig U heele
nachten door jeuk te laten fol-
teren, wanneer **D.D.D.** U direct
verlichting kan brengen? Deze
genezende vloeistof is het mid-
del, dat ge nodig hebt tegen
Uw huidaandoening. Het stilt de
jeuk en bezorgt U een rustigen
slaap. 's Morgens staat U dan
verkwikt op. Alle lijders aan
huidaandoeningen, die **D.D.D.**
gebruikten, ondervonden een
directe verlichting van het jeuken
en de pijn. **D.D.D.** dringt diep
in de poriën, doodt daar de
ziektekiemen en maakt de huid
gezond. Wacht niet, koop nog
heden een flacon van f 0.75 of
f 2.50 bij uw Apotheker of Drogist.

D.D.D. ondersteunt de wer-
king der **D.D.D.**-vloeis-
ZEEP stof en houdt de huid
gezond. f 1.— per stuk. C 2

Al onze abonné's zijn
*gratis verzekerd tegen
ongelukken, hun over-
komen in of buiten de
uitoefening van hun
beroep.* — Uitkeeringen
van f 30 tot f 2000.
Zie de polisvoorwaarden

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen
Nederlander aan den heer J. P.
C. MEEUWSE, Vlietstraat 2 te
Amsterdam (Zuid), om daarheen
geregeld uw nummer van De Stad
te kunnen zenden; strooken
worden dan toegezonden.

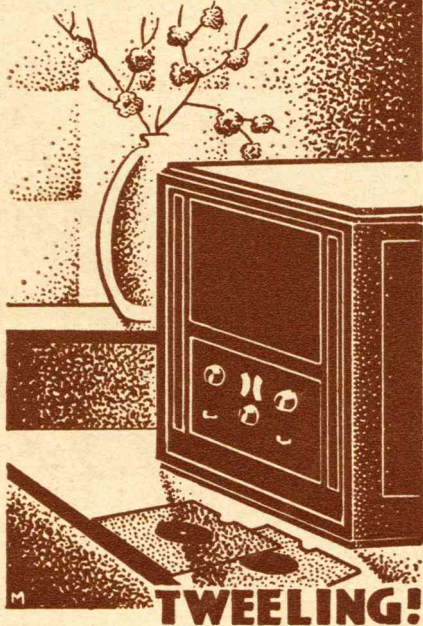
Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

'N WELKOME

TWEELING!

Een ingenieuze combinatie van een
wisselstroom-toestel (en welk een!)
met een gramfoon. Daar klinkt, uit
een ver land, het slotaccoord van een
symphonie, krachtig en helder. Dan ...
op een knopje gedrukt en daar komen
reeds de eerste tonen van Uw lieve-
lingsplaat uit den luidspreker, elec-
trisch versterkt en van een ongekende
klankschoonheid. Otto van Tussen-
broek, de kunstnijvere, ontwierp de stijl-
volle kast. Welk een kostelijk bezit! De
prijs bedraagt f 335.—. Vraag den
Erres agent om een demonstratie en
deel in ons enthousiasme.

ERRES ★
★ **RADIO**

N.V. HANDELMIJ. R. S. STOKVIS & ZONEN
Rotterdam - Amsterdam - Groningen.

**BIJ BORSTVOEDING:
VITOPHOS**

VOOR MOEDER EN KIND

voorkomt: **ENGELSCHIE ZIEKTE**
versterkt: **BEENDERSTELSEL** en **GEBIT**
geeft: **LEVENSKRACHT** en **ENERGIE**

Tabletten, Poeder, Sirop — Bij Apothekers en Drogisten

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breuk-
verband-apparaat voor mannen, vrouwen en
kinderen gemaakt, hetwelk een breuk geneest.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen
gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onder-
staande coupon heden en ik zal U

gratis mijn geïllustreerd boek over
breuken en hare genezing toezenden,
waarin ook mijn **Breukverband-
Apparaat** is afgebeeld met de prij-
zen, ook de namen van vele personen,
die het beproefd hebben en hoogst
dankbaar zijn. Het geeft directe ver-
lichting, wanneer al het andere niets
hielp. Denk er wel aan, dat ik geen
zalven, geen harnessen en geen leu-
gens gebruik. Ik maak het volgens
Uw maat en zend het U toe met
absoluten waarborg, dat het U voldoen
zal, of ik zend U het geld terug. Ik
heb den prijs zoo laag mogelijk ge-
steld, zoodat rijk of arm het koopen
kan. Ik zend het op proef, ten bewijze
dat het waar is wat ik zeg. U alleen
oordeelt en indien U eens mijn geïll.
boek gezien en gelezen zult hebben,
dan zult U even verrukt zijn als mijne
duizenden patiënten, wier brieven op
mijn kantoor zijn opgeborgen.
Vul onderstaande gratis coupon in
en post die nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 A) Singel 25, AMSTERDAM

Zend mij per post in onbedrukte enveloppe Uw geïllustr. boek en
volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat voor
de genezing van breuken.

Naam:

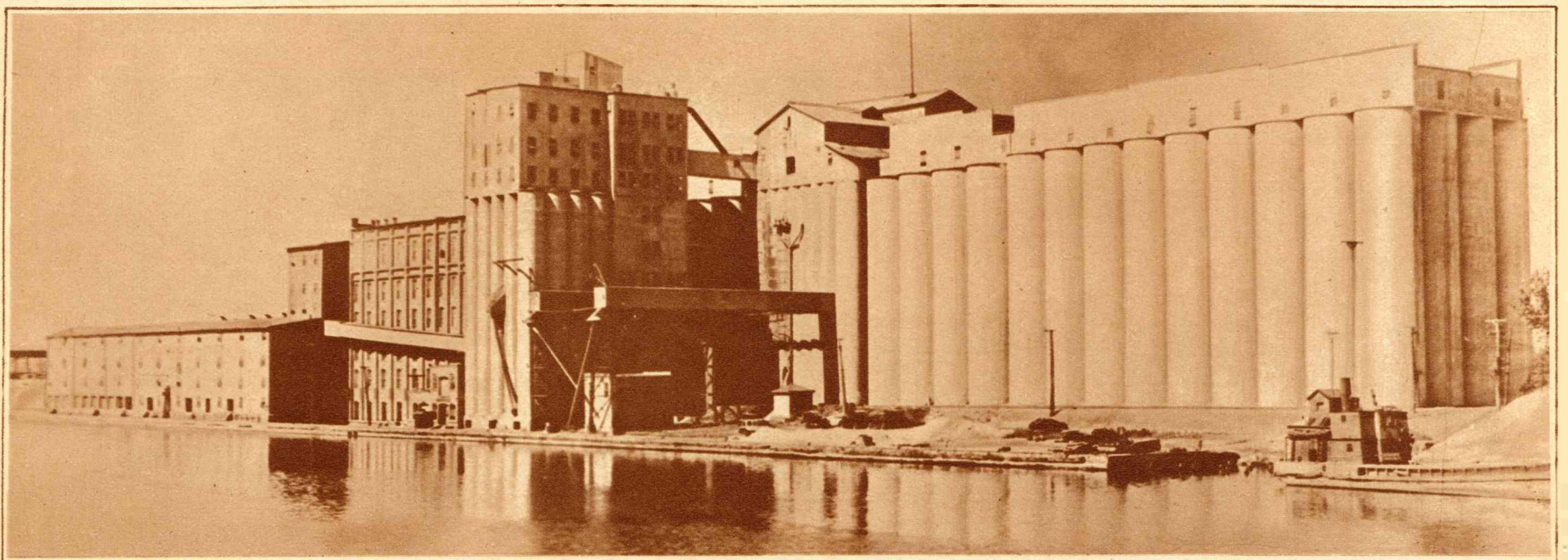
Adres:

MAAGLIJDERS

Het Maagpoeder van **Apotheker
BOOM** heeft gedurende meer dan
dertig jaren duizenden Maag-
lijders genezen van maagpijn,
maagkramp, zuur, hartwater en
slechte spijsvertering.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à f 1.25 per gesloten blikken doos.

Een geweldige graanopslagplaats te Fort William
(Ontario, Canada), welke, altijd volgens de

DE GROOTSTE?

Amerikanen, de grootste ter wereld moet zijn. Als
het niet zoo is, zal het toch wel niet veel schelen.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262, Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12 1/2 cent;
per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62 1/2; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; voor het overige
buitenland: f 2.25 of f 2.50; losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie
van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole — Amsterdam